

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

z dnia 18 marca 2009 r. *

W sprawie T-299/05

Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd, z siedzibą w Szanghaju (Chiny),

Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd, z siedzibą w Huaxin Town (Chiny),

reprezentowane przez R. MacLeana, solicitor, oraz adwokata E. Gybelsa,

strona skarżąca,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hiksa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną początkowo przez K. Talabér-Ritz oraz E. Righini, a następnie przez H. van Vlieta oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 692/2005 z dnia 28 kwietnia 2005 r., zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2605/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 112, s. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: V. Tiili (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 maja 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

A — *Dochodzenie i rozporządzenie pierwotne*

- ¹ W dniu 27 listopada 2000 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2605/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 301, s. 42, zwane dalej „rozporządzeniem pierwotnym”).

- 2 Podczas dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia tego rozporządzenia (zwanego dalej „dochodzeniem pierwotnym”), Komisja badała w szczególności, czy przywóz do Wspólnoty Europejskiej niektórych wag elektronicznych pochodzących z tych trzech krajów o maksymalnej nośności nieprzekraczającej 30 kg, do stosowania w sprzedaży detalicznej, zaopatrzonych w cyfrowy wyświetlacz wagi, ceny jednostkowej i ceny należnej (bez względu na to, czy są one wyposażone w urządzenie drukujące, czy nie) (zwanym dalej „wagami elektronicznymi”), stanowił przedmiot dumpingu.

- 3 W odniesieniu do Chin trzech producentów-eksporterów postanowiło współpracować w dochodzeniu i skorzystało z indywidualnego traktowania. Te trzy spółki zwróciły się z wnioskiem o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „SGR”) zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 905/98 z dnia 27 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 128, s. 18), w wersji sprostowanej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”). Jednakże Rada uznała, że przesłanki określone w art. 2 ust. 7 lit. c) tego rozporządzenia nie są spełnione i nie uwzględniła tego wniosku. W konsekwencji niezbędne było porównanie cen eksportowych chińskich producentów-eksporterów z wartością normalną ustaloną dla odpowiedniego kraju o gospodarce rynkowej, zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (motywy 45–48 i 52 rozporządzenia pierwotnego).

- 4 Instytucje uznały, że Indonezja jest najbardziej odpowiednim do ustalenia wartości normalnej państwem trzecim o gospodarce rynkowej (motywy 49 i 50 rozporządzenia pierwotnego). Wartość ta została zatem ustalona zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, w oparciu o wartości normalne ustalone dla przedsiębiorstwa indonezyjskiego, którym była PT Toshiba TEC Corporation Indonesia (zwana dalej „Toshiba Indonesia”) (motyw 53 rozporządzenia pierwotnego).

- 5 Rada porównała wartość normalną i cenę eksportową na podstawie loco-fabryka i na tym samym poziomie sprzedaży, co pozwoliło wykazać istnienie marginesu dumpingu dla trzech omawianych producentów-eksporterów wynoszącego od 9% do 12,8% (motyw 58 rozporządzenia pierwotnego).

- 6 Z uwzględnieniem nieznacznego stopnia współpracy wszystkich innych chińskich producentów-eksporterów pozostały margines dumpingu ustalony został dla nich na poziomie najwyższego indywidualnego marginesu dumpingu ustalonego dla jednego modelu wagi elektronicznej produkowanego przez spółki współpracujące, tj. na poziomie 30,7%.
- 7 W konsekwencji art. 1 ust. 2 rozporządzenia pierwotnego nałożył na trzech współpracujących producentów-eksporterów chińskich indywidualne cła antydumpingowe, których stawka maksymalna wynosiła 12,8%, a na wszystkie pozostałe spółki chińskie cło w wysokości 30,7%.

B — *Postępowanie w sprawie rewizji*

- 8 Skarżące, spółki powiązane Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd (zwana dalej „Shanghai Excell”) i Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd (zwana dalej „Shanghai Adeptech”), produkują wagi elektroniczne w Chinach. Shanghai Excell i Shanghai Adeptech zaczęły eksportować wagi elektroniczne do Wspólnoty w czerwcu 2003 r. Zastosowano wobec nich cło antydumpingowe o stawce 30,7%.
- 9 Skarżące złożyły do Komisji wniosek o rewizję rozporządzenia pierwotnego w charakterze „nowego eksportera” w rozumieniu art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Twierdziły one, że nie eksportowały wag elektronicznych do Wspólnoty w pierwotnym okresie dochodzenia, tj. pomiędzy dniem 1 września 1998 r. a dniem 31 sierpnia 1999 r. (zwanym dalej „pierwotnym okresem dochodzenia”), oraz że nie były powiązane z żadnym z producentów-eksporterów poddanych omawianym środkom.
- 10 Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1408/2004 z dnia 2 sierpnia 2004 r. wszczynającym przegląd pod kątem „nowych eksporterów” rozporządzenia Rady (WE) nr 2605/2000 nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących między innymi z Chińskiej Republiki Ludowej, uchylającym cło w odniesieniu do przywozu od dwóch eksporterów w tym kraju i poddającym ten

przywóz wymogowi rejestracji (Dz.U. L 256, s. 8), Komisja wszczęła postępowanie w sprawie rewizji dotyczące skarżących. Cło antydumpingowe o stawce 30,7% na wagi elektroniczne zostało uchylone, a Komisja poleciła organom celnym podjęcie właściwych kroków w celu rejestracji przywozu tych wag, która wygasła dziewięć miesięcy po dacie wejścia w życie rozporządzenia nr 1408/2004.

- 11 W dniu 23 lutego 2005 r. Komisja wysłała do skarżących pismo, w którym przedstawiła powody, na podstawie których zamierzała zastosować wobec nich indywidualne traktowanie i nałożyć na nie cło antydumpingowe w wysokości 54,8%. Pismem z dnia 7 marca 2005 r. skarżące zakwestionowały stanowisko Komisji.

C — Zaskarżone rozporządzenie

- 12 W dniu 28 kwietnia 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie Rady (WE) nr 692/2005 z dnia 28 kwietnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2605/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych (REWS) pochodzących, między innymi, z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 112, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
- 13 W zaskarżonym rozporządzeniu Rada potwierdziła, że skarżące są nowymi eksporterami w rozumieniu art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (motywy 9–11).
- 14 Rada uznała, że ponieważ skarżące mają siedzibę w Chinach, wartość normalną należy określić tak jak w rozporządzeniu pierwotnym, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, na tej podstawie, że skarżące nie spełniają dwóch pierwszych kryteriów wymienionych w art. 2 ust. 7 lit. c) tego rozporządzenia, a zatem

nie jest spełniona przesłanka, że wytwarzanie i sprzedaż przez nie wag elektronicznych odbywały się na warunkach gospodarki rynkowej (motywy 12–26). Rada jest jednak zdania, że skarżące spełniały przesłanki przyznania traktowania indywidualnego wymienione w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (motywy 27 i 28).

- 15 Tak jak w rozporządzeniu pierwotnym, Rada obliczyła wartość normalną zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w podobnym kraju, mianowicie w Indonezji. Wartość normalna została obliczona na podstawie informacji przekazanych przez Toshiba Indonesia.
- 16 Rada porównała wartość normalną i cenę na podstawie loco-fabryka i na tym samym poziomie sprzedaży i zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wzięła pod uwagę różnice dotyczące ceny i ich porównywalność (motywy 42–45). Wreszcie Rada porównała średnią ważoną wartości normalnej ze względu na typ rozpatrywanego produktu ze średnią ważoną ceny eksportowej i stwierdziła istnienie marginesu dumpingu wynoszącego 52,6% (motywy 55 i 56).
- 17 W konsekwencji art. 1 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia nałożył cło antydumpin-gowe o stawce 52,6% na przywozy skarżących do Wspólnoty.
- 18 Artykuł 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia wstecznie zastosował cła o tych samych stawkach do przywozów rejestrowanych, zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1408/2004. Na skarżące nałożono także cło w wysokości 52,6% od sierpnia 2004 r. Wreszcie art. 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia nakazał władzom celnym Unii Europejskiej zaprzestanie rejestracji przywozów skarżących.

- 19 Zgodnie z art. 2 zaskarżonego rozporządzenia weszło ono w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym, czyli w dniu 4 maja 2005 r.
- 20 Cła ustanowione przez rozporządzenie pierwotne, które zostało zmienione zaskarżonym rozporządzeniem, zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wygasły w dniu 1 grudnia 2005 r. W następstwie zawiadomienia w sprawie przyszłego wygaśnięcia ceł przemysł wspólnotowy nie wystąpił z wnioskiem o rewizję wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lipca 2005 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 listopada 2005 r. Komisja złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego twierdzenia Rady. Ten wniosek interwencyjny został uwzględniony postanowieniem prezesa trzeciej izby Sądu z dnia 12 stycznia 2006 r.
- 23 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do pierwszej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.
- 24 W dniu 19 marca 2008 r., w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania, Sąd wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na

niektóre pytania pisemne i przedstawienia mu określonych dokumentów. Strony wykonały to wezwanie w wyznaczonym terminie.

25 Pismem z dnia 15 kwietnia 2008 r. Rada zawiadomiła Sąd, iż nie może spełnić jego wezwań, ponieważ niektóre z żądanych dokumentów są poufne, a w każdym razie znajdują się w posiadaniu Komisji. Ponadto Rada podniosła, że skarżące nie mają już interesu prawnego.

26 Postanowieniem z dnia 7 maja 2008 r., zgodnie z art. 65 lit. b), art. 66 § 1 i art. 67 § 3 akapit drugi regulaminu Sąd nakazał Radzie i Komisji przedstawić niektóre z żądanych dokumentów oraz dołączyć do nich określone wyjaśnienia, przewidując, że nie będą one podane do wiadomości stron na tym etapie. Rada i Komisja zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie. Podniosły one jednak, że uznają te dokumenty za ściśle poufne, bowiem zawierają one delikatne informacje handlowe dotyczące Toshiba Indonesia.

27 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

28 Na rozprawie w dniu 20 maja 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

29 Na rozprawie strony wyraziły zgodę na ewentualne wykorzystanie przez Sąd informacji zawartych w dokumentach uznanych za poufne przez Radę i Komisję, które nie zostały

podane do ich wiadomości, co zostało odnotowane w protokole rozprawy. Jednakże Sąd uznał za konieczne wykorzystanie do celów niniejszego wyroku tylko informacji, które zostały udostępnione skarżącym.

30 Także na rozprawie skarżące cofnęły zarzut dziewiąty, oparty na ich błędnej identyfikacji w zaskarżonym rozporządzeniu, co również zostało odnotowane w protokole rozprawy.

31 Wreszcie na rozprawie okazało się, że dokumenty, które skarżące przekazały Sądowi w następstwie jego żądania z dnia 19 marca 2008 r., nie są tymi dokumentami, których żądano. Rada ubiegała się o zezwolenie na złożenie kopii tych ostatnich, które stanowią część akt administracyjnych i które zostały jej przekazane przez skarżące podczas dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Skarżące sprzeciwiły się takiemu złożeniu, co zostało odnotowane w protokole rozprawy. Sąd wyznaczył skarżącym termin do przedstawienia uwag w przedmiocie omawianych dokumentów i ich ewentualnego przekazania do akt.

32 W dniu 30 maja 2008 r. skarżące przedstawiły uwagi w przedmiocie dokumentów, o których mowa w poprzednim punkcie i wyraziły sprzeciw co do ich włączenia do akt. Jednakże Sąd, uznając, że złożenie omawianych dokumentów przez Radę jest jedynie naprawieniem błędu popełnionego nieumyślnie lub celowo przez skarżące, uznał, że należy je włączyć do akt.

33 W dniu 6 czerwca 2008 r. Rada złożyła w sekretariacie Sądu sprostowanie informacji, które przekazała Sądowi w następstwie jego postanowienia z dnia 7 maja 2008 r. Pismem z dnia 6 czerwca 2008 r. Komisja powiadomiła Sąd, że wyjaśnienia, które mu dostarczyła w następstwie tego postanowienia, powinny być zmienione w świetle sprostowania złożonego przez Radę.

34 W dniu 10 lipca 2008 r. skarżące przedstawiły uwagi w przedmiocie omawianego sprostowania.

35 W dniu 24 września 2008 r. procedura ustna została zamknięta.

36 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ono ich dotyczy;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

37 W swoich pismach procesowych Rada, wspierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

38 W piśmie z dnia 15 kwietnia 2008 r. Rada wnosi do Sądu o:

- umorzenie postępowania na tej podstawie, że skarżące nie mają już interesu prawnego w kontynuowaniu postępowania;

- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

W przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania

A — Argumenty stron

39 Rada podnosi, że wagi elektroniczne skarżących nie były objęte cłem antydumpingowym od chwili wygaśnięcia rozporządzenia pierwotnego w dniu 1 grudnia 2005 r. Zresztą z informacji zebranych od państw członkowskich wynika, że te ostatnie pobierały bardzo nieznaczne kwoty tytułem ceł antydumpingowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem oraz że te nieznaczne kwoty nie zostały zapłacone przez skarżące, lecz przez niepowiązanych z nimi importerów.

40 W konsekwencji Rada jest zdania, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie będzie miało żadnego skutku prawnego wobec skarżących, które nie mają już zatem interesu w kontynuowaniu niniejszego postępowania.

- 41 Skarżące są zdania, że Sąd nie powinien badać argumentu Rady z powodu jego spóźnionego charakteru. Ponadto potwierdzają, że nie zapłaciły żadnego cła antydumpingowego w wysokości nałożonej zaskarżonym rozporządzeniem. Uważają one jednak, że objęcie ich wag elektronicznych bardzo wysokim cłem antydumpingowym przez okres niemal pięciu miesięcy zniweczyło ich działania dotyczące sprzedaży w Europie, co właśnie wyjaśnia, dlaczego bardzo nieznaczna część ceł antydumpingowych została zapłacona przez ich importerów. Ponadto skarżące podkreślają, że zachowują interes prawny, ponieważ zamierzają one podnieść bezprawność zaskarżonego rozporządzenia w ramach późniejszej skargi z tytułu odpowiedzialności.

B — Ocena Sądu

- 42 Uwzględniając, że niespełnienie wymogów dopuszczalności skargi, a w szczególności brak interesu prawnego, stanowią przesłanki niedopuszczalności skargi z powodu bezwzględnych przeszkód procesowych, do Sądu należy ustalenie z urzędu, czy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (postanowienie Sądu z dnia 10 marca 2005 r. w sprawach połączonych T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, od T-245/00 do T-248/00, T-250/00, T-252/00, od T-256/00 do T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, od T-274/00 do T-276/00, T-281/00, T-287/00 i T-296/00 *Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. s. II-787, pkt 22). Należy zatem zbadać argument podniesiony przez Radę bez konieczności wypowiedzania się o jego domniemanym spóźnionym charakterze.

- 43 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot skargi, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. wyrok Trybunału z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P *Flaherty i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. s. I-2649, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 44 Zdaniem Rady w niniejszej sprawie skarżące przy wnoszeniu skargi miały interes prawny, lecz następnie go utraciły, ponieważ od wygaśnięcia rozporządzenia pierwotnego, a w konsekwencji zaskarżonego rozporządzenia w dniu 1 grudnia 2005 r., skarżące nie odniosłyby już jakiegokolwiek korzyści z ewentualnego stwierdzenia nieważności tego ostatecznego rozporządzenia, bowiem nie ma ono już zastosowania do ich wywozów wspólnotowych, a skoro w przeszłości nie zapłaciły żadnego cła antydumpingowego na mocy tego rozporządzenia, żadna kwota nie zostałaby im zwrócona jako bezpośredni skutek stwierdzenia nieważności.
- 45 W świetle okoliczności sprawy należy jednak odrzucić twierdzenie Rady z wielu powodów.
- 46 Po pierwsze, należy uściślić, że wygaśnięcie w trakcie postępowania aktu, co do którego wniesiono skargę o stwierdzenie nieważności, samo w sobie nie nakłada na Sąd obowiązku umorzenia postępowania ze względu na brak przedmiotu skargi lub brak interesu prawnego w chwili wydania wyroku (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 47).
- 47 W tym zakresie należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie nie zostało formalnie wycofane przez Radę (zob. podobnie ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 48).
- 48 Po drugie, z orzecznictwa Trybunału wynika, że skarżąca może nadal mieć interes prawny w stwierdzeniu nieważności aktu wydanego przez instytucje wspólnotowe, co umożliwi uniknięcie powtórzenia się zarzucanej temu aktowi niezgodności z prawem w przyszłości (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 50; zob. także podobnie wyroki Trybunału: z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. s. 1965, pkt 21; z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawie 207/86 Apesco przeciwko Komisji, Rec. s. 2151, pkt 16).

- 49 Ten interes prawny wynika z art. 233 akapit pierwszy WE, zgodnie z którym w przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucje są one zobowiązane do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 51).
- 50 Jednakże ten interes prawny istnieje tylko wtedy, gdy do zarzucanej niezgodności z prawem może dojść ponownie w przyszłości, niezależnie od okoliczności stanu faktycznego sprawy, której dotyczy skarga wniesiona przez skarżącego (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 52).
- 51 Tak jest w przypadku skargi o stwierdzenie nieważności takiej jak w niniejszej sprawie, wniesionej przez przedsiębiorstwa, na które nałożono cła antidumpingowe w następstwie rewizji, nawet jeśli cło to nie ma już zastosowania, ponieważ zaskarżyły one procedurę, jaka doprowadziła do jego nałożenia. W przeciwieństwie bowiem do oceny zasadności rewizji istnienia praktyki dumpingowej zasady postępowania w sprawie rewizji mogą być ponownie zastosowane w przyszłości w ramach analogicznego postępowania, tak że skarżące nadal mają interes prawny w działaniu przeciwko zaskarżonemu rozporządzeniu, nawet jeśli jest ono od tej pory pozbawione skutku względem nich, w perspektywie przyszłych procedur antidumpingowych skierowanych przeciwko nim (zob. podobnie ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 56–59).
- 52 W tym względzie należy stwierdzić, że w ramach niniejszej skargi skarżące pod wieloma względami kwestionują metodę wybraną przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu w celu rozstrzygnięcia, czy spełniają one przesłanki, aby uznano je za SGR oraz aby obliczyć ich margines dumpingu, które to metody mogą być ponownie zastosowane w przyszłości w ramach analogicznego postępowania.
- 53 Po trzecie, skarżąca może nadal mieć interes w żądaniu stwierdzenia nieważności aktu, który dotyczy jej bezpośrednio, w celu uzyskania stwierdzenia przez sąd wspólnotowy popełnionej wobec niej bezprawności, aby stwierdzenie takie mogło służyć za podstawę ewentualnej skargi odszkodowawczej mającej na celu odpowiednie naprawienie szkody wyrządzonej zaskarżonym aktem (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 31 marca 1998 r. w sprawach połączonych C-68/94 i C-30/95 Francja i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-1375, pkt 74).

- 54 Tak jest w niniejszej sprawie. Zaskarżone rozporządzenie nałożyło na przywóz wag elektronicznych skarżących cło antidumpingowe na okres pięciu miesięcy, które jest niemal dwukrotnie wyższe od cła zastosowanego wobec innych producentów chińskich i które podniosło ich ceny sprzedaży we Wspólnocie o ponad 50%.
- 55 W tym kontekście skarżące nadal mają interes prawny w stwierdzeniu bezprawnego charakteru zaskarżonego rozporządzenia, bowiem stwierdzenie to będzie wiązać sąd wspólnotowy w świetle skargi odszkodowawczej i może stanowić podstawę ewentualnych negocjacji pozasądowych pomiędzy Radą i skarżącymi dotyczących naprawienia poniesionej przez nie szkody.
- 56 Po czwarte, przyjęcie twierdzenia Rady prowadziłoby do przyznania, że akty przyjęte przez instytucje, mające ograniczone skutki w czasie i wygasające po wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności, lecz przed wydaniem przez Sąd odpowiedniego wyroku, unikałyby wszelkiej kontroli sądowej, gdyby nie powodowały pobrania kwot pieniężnych.
- 57 Sytuacja taka jest niezgodna z duchem art. 230 WE, na podstawie którego sąd wspólnotowy kontroluje legalność aktów uchwalonych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, aktów Rady, Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC), innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich. Wspólnota jest wspólnotą prawa w tym znaczeniu, że akty wydawane przez państwa członkowskie i instytucje podlegają kontroli zgodności z aktem zasadniczym, jakim jest traktat oraz prawom z niego wynikającym (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1339, pkt 23).
- 58 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarżące nadal mają interes prawny.

Co do istoty

59 Na poparcie swojej skargi skarżące przedstawiają osiem zarzutów, z których niektóre można połączyć. Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Zarzut trzeci jest oparty na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego. Zarzut czwarty jest oparty na naruszeniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Zarzuty piąty i ósmy są oparte na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Wreszcie zarzuty szósty i siódmy są oparte na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

60 Sąd jest zdania, że najpierw należy rozpatrzyć zarzuty drugi i trzeci.

A — W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy, odpowiednio tiret pierwsze i drugie rozporządzenia podstawowego

61 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że w przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, w drodze wyjątku od zasad określonych w ust. 1–6 tego przepisu, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju.

62 Jednakże art. 2 ust. 7 lit. b) tego rozporządzenia przewiduje:

„W postępowaniach antydumpingowych dotyczących przywozu z [Rosji] i [Chin] normalną wartość ustala się zgodnie z ust. 1–6, jeżeli zostanie wykazane, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie, oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego. Jeśli nie zachodzi taka sytuacja, stosuje się przepisy określone w [art. 2 ust. 7] lit. a)”.

63 Wreszcie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Wniosek na mocy [art. 2 ust. 7] lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,

[...]

oraz

— przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

[...]”.

⁶⁴ Przy wszczęciu postępowania w sprawie rewizji skarżące zwróciły się z wnioskiem o przyznanie SGR. W zaskarżonym rozporządzeniu Rada uznała, że nie można uwzględnić tego wniosku, ponieważ skarżące nie spełniały pierwszych dwóch kryteriów wymienionych w poprzednim punkcie (motywy 13–15).

⁶⁵ W odniesieniu do pierwszego kryterium w zaskarżonym rozporządzeniu Rada uznała, że liczne elementy wykazują istnienie znacznej ingerencji państwa wobec skarżących. To po pierwsze okoliczność, że umowa spółki jednej ze skarżących zezwala jej kontrolowanemu przez państwo partnerowi, który nie posiada żadnego kapitału przedsiębiorstwa i został przedstawiony jako pełniący jedynie funkcje właściciela, na wystąpienie z wnioskiem o odszkodowanie, jeżeli przedsiębiorstwo nie zrealizowałoby swoich celów związanych z produkcją, sprzedażą i zyskiem; po drugie, dla uznania budynków za środki trwałe oraz rozpoczęcia amortyzacji praw wynikających z użytkowania gruntu niezbędna była zgoda władz lokalnych; po trzecie, jedna ze skarżących nigdy nie uiszczała opłaty za prawo do korzystania z gruntu i po czwarte, czerpała korzyści z gwarancji bankowych udzielonych bez opłaty przez stronę trzecią (motyw 16 zaskarżonego rozporządzenia).

- 66 W odniesieniu do drugiego kryterium, zgodnie z którym przedsiębiorstwa dążące do przyznania SGR powinny wykazać, że posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem, w pkt 17 zaskarżonego rozporządzenia Rada uznała, że skarżące naruszyły niektóre „International Accounting Standards” (międzynarodowe standardy rachunkowości, zwane dalej „IAS”) przyjęte przez International Accounting Standards Board (Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości).
- 67 Jeżeli chodzi o IAS 1, Rada uznała, że skarżące naruszyły trzy fundamentalne zasady rachunkowości: rachunkowości na bazie materiałowej, rozważli oraz prymatu treści nad formą. Zdaniem Rady skarżące nie działały również zgodnie ze standardem IAS 2 dotyczącym magazynów, budynki nie były uznane i amortyzowane zgodnie ze standardem IAS 16, natomiast prawa wynikające z użytkowania gruntu nie zostały zamortyzowane zgodnie ze standardem IAS 38, skarżące naruszyły standard IAS 21 dotyczący skutku zmian kursów walutowych i standard IAS 36 dotyczący aktualizacji wartości aktywów finansowych. Wreszcie liczne sprawozdania z audytu skarżących wykazały problemy księgowe dotyczące magazynów oraz odnotowały, że spółka nie wprowadziła odpowiedniej polityki związanej z aktualizacją wartości aktywów finansowych. Rada stwierdziła również, że okoliczność, iż w sprawozdaniach z audytu przemilczano większość przypadków naruszeń IAS, wskazuje, że sam audyt nie był przeprowadzony zgodnie z międzynarodowymi standardami (motywy 17 i 18 zaskarżonego rozporządzenia).

1. *Argumenty stron*

- 68 Skarżące podnoszą, że nieprawidłowa jest ocena dokonana przez Radę w pkt 12–26 zaskarżonego rozporządzenia, według której nie spełniają one dwóch pierwszych kryteriów określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 69 W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że w oczywisty sposób błędna jest analiza Rady w zaskarżonym rozporządzeniu dotycząca pytania, czy ich decyzje w sprawie cen, kosztów i nakładów podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe

odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe.

- 70 W ramach zarzutu trzeciego skarżące podnoszą, że Rada błędnie uznała w zaskarżonym rozporządzeniu, iż nie spełniają one drugiej przesłanki przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą przedsiębiorstwa wnoszące o przyznanie im SGR powinny posiadać jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana we wszystkich dziedzinach.
- 71 W tym względzie skarżące podnoszą, że skoro standardy rachunkowości stosowane w niniejszej sprawie przez Komisję, tj. IAS, nie zostały przyjęte w Chinach, żadna spółka mająca siedzibę w tym państwie nie jest zobowiązana do ich przestrzegania. Zatem gdyby wymagano ich stosowania, żadna spółka chińska nie mogłaby uzyskać SGR. Zresztą nawet we Wspólnocie przestrzeganie IAS jest obowiązkowe tylko dla niektórych spółek, na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243, s. 1), i to od dnia 1 stycznia 2005 r.
- 72 Ponadto skarżące podnoszą, że w protokole Rady dotyczącym rozporządzenia nr 905/08, które wprowadziło pojęcie SGR do rozporządzenia podstawowego, Komisja została zobowiązana do stosowania go w taki sposób, aby wszystkie przedsiębiorstwa, niezależnie od ich rozmiarów, miały takie same szanse skorzystania z jego przepisów. Jednakże instytucje wspólnotowe wymagają, aby rachunkowość skarżących była zgodna z niezmiernie rygorystyczną normą, do której nie mogą się one dostosować jako małe i średnie przedsiębiorstwa.
- 73 Skarżące krytykują okoliczność, że instytucje wspólnotowe nie próbowały zastosować innych norm uznanych na płaszczyźnie międzynarodowej, mimo że były o to wielokrotnie prośzone, oraz podnoszą, że podczas kontroli prowadzonej przez Komisję w pomieszczeniach Shanghai Adeptech zażądała ona od rewidentów tej

spółki natychmiastowego opuszczenia pomieszczeń, pozbawiając tę spółkę jakiegokolwiek możliwości wyjaśnienia zgodności jej rachunkowości ze standardami międzynarodowymi.

- 74 Wreszcie skarżące uważają, że stosując w zaskarżonym rozporządzeniu niewłaściwe normy rachunkowości, jak IAS, zamiast „międzynarodowych standardów księgowości” wymienionych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zbadanych sprawozdań finansowych dwóch spółek.
- 75 Rada odpowiada, że zarzuty drugi i trzeci należy oddalić jako bezzasadne.

2. Ocena Sądu

- 76 Zarówno z użycia wyrazu „i” pomiędzy tiret czwartym a piątym art. 2 ust. 7 lit. c), jak i samego charakteru wymienionych tam przesłanek wynika, że są one kumulatywne, zatem jeżeli producent wnoszący o przyznanie SGR nie spełnia jednej z nich, wniosek należy odrzucić (wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 54).
- 77 Zatem skoro w zaskarżonym rozporządzeniu Rada uznała, że wniosek skarżących o przyznanie SGR należy odrzucić na tej podstawie, że nie spełniają one żadnej z dwóch pierwszych przesłanek wymienionych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego (motywy 13–15), niniejsze zarzuty mogłyby prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia tylko wtedy, gdyby zostały uznane jednocześnie.

- 78 W tych okolicznościach Sąd jest zdania, że najpierw należy przeanalizować zarzut trzeci.
- 79 W tym względzie tytułem wstępu należy przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyroki Sądu: z dnia 5 czerwca 1996 r. w sprawie T-162/94 NMB France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-427, pkt 72; z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. s. II-85, pkt 51; z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-2991, pkt 32; z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. s. II-2905, pkt 53; ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 48).
- 80 Wynika z tego, że kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 240/84 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 1809, pkt 19; ww. w pkt 79 wyroki: w sprawie Thai Bicycle przeciwko Radzie, pkt 33; w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 54; ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronics przeciwko Radzie, pkt 49).
- 81 Dotyczy to również sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie objętym postępowaniem, której oceny muszą dokonać instytucje wspólnotowe w celu ustalenia, czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej ingerencji państwa, a zatem czy może uzyskać status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronics przeciwko Radzie, pkt 49).
- 82 Ponadto należy stwierdzić, że sposób ustalania wartości normalnej produktu określony w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego jest wyjątkiem od szczególnego sposobu przewidzianego do tego celu w art. 2 ust. 7 lit. a), bowiem ten ostatni co do zasady ma zastosowanie w przypadku przywozów pochodzących z państw nieposiadających gospodarki rynkowej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wszelkie

odstępstwa lub wyjątki od zasady ogólnej należy interpretować w sposób ścisły (wyroki Trybunału: z dnia 12 grudnia 1995 r. w sprawie C-399/93 Oude Luttikhuis i in., Rec. s. I-4515, pkt 23; z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie C-83/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. s. I-445, pkt 19; z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-5/01 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-11991, pkt 56; ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronics przeciwko Radzie, pkt 50).

83 Należy wreszcie podkreślić, że ciężar dowodu spoczywa na producencie-eksporterze, który dąży do przyznania SGR. Artykuł 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi bowiem, że wniosek „[...] zawiera wystarczające dowody”. Zatem na instytucjach wspólnotowych nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent-eksporter nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji wspólnotowych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez producenta-eksportera są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a do sądu wspólnotowego kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem (ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronics przeciwko Radzie, pkt 53).

84 W świetle tych rozważań należy zbadać, czy argumenty skarżących mogą wykazać, że stwierdzenie Rady, zgodnie z którym nie spełniają one drugiej przesłanki określonej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, jest w oczywisty sposób błędne.

85 W tym zakresie skarżące podnoszą zasadniczo, po pierwsze, że IAS nie są obowiązkowe w Chinach, a we Wspólnocie wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw.

86 Otóż w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że okoliczność, iż przedsiębiorstwa chińskie na mocy ich prawa krajowego nie są objęte przestrzeganiem niektórych standardów rachunkowości, nie ma żadnego wpływu na pytanie, czy ich rachunkowość można oceniać w świetle tych standardów. Drugie kryterium przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wyraźnie wskazuje, że rachunkowość

jakiegokolwiek przedsiębiorstwa z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej i pragnącego uzyskać SGR powinna podlegać audytowi zgodnemu ze standardami międzynarodowymi, i nie ma znaczenia okoliczność, czy w tym zakresie standardy te podlegają obowiązkowemu stosowaniu w jego państwie pochodzenia. Zresztą właśnie dlatego, że państwo to nie posiada gospodarki rynkowej, rozporządzenie podstawowe wymaga od danych przedsiębiorstw przestrzegania standardów rachunkowości, które niekoniecznie są standardami krajowymi.

87 W drugiej kolejności należy zauważyć, iż okoliczność, że międzynarodowe standardy rachunkowości stosowane w niniejszej sprawie nie są obowiązkowe dla wszystkich przedsiębiorstw wspólnotowych na mocy aktu wspólnotowego niekoniecznie oznacza, że te standardy, a nawet inne standardy rachunkowości służące tym samym celom i wprowadzające je z takim samym rygiorem, a nawet surowszym, nie są dla tych przedsiębiorstw obowiązkowe na mocy ich przepisów krajowych. Nie oznacza to też, że standardy te nie są szeroko uznawane na płaszczyźnie międzynarodowej, gdzie mogą syntetyzować zasady rachunkowości wspólne dla większości krajów gospodarki rynkowej, w tym państw członkowskich.

88 Po drugie, skarżące podnoszą, że dla małego lub średniego przedsiębiorstwa jak one jest niemożliwe zastosowanie się do IAS. Argument ten jest zwykłym stwierdzeniem, które nie zostało poparte najmniejszym dowodem ani nawet skrótowym wyjaśnieniem powodów, dla których standardy rachunkowości zastosowane w niniejszej sprawie przez Komisję byłyby niemożliwe do osiągnięcia dla przedsiębiorstwa małych lub średnich rozmiarów. W konsekwencji nie można się zgodzić z argumentem skarżących.

89 Po trzecie, skarżące krytykują okoliczność, że instytucje wspólnotowe nie zbadały ich rachunkowości w świetle innych niż IAS standardów rachunkowości uznanych na płaszczyźnie międzynarodowej.

90 Niemniej należy stwierdzić, że do szerokiego zakresu swobodnego uznania instytucji wspólnotowych należy badanie zgodności rachunkowości przedsiębiorstw dążących do przyznania SGR z wybranymi przez nie standardami rachunkowości uznanymi na płaszczyźnie międzynarodowej. Jeżeli omawiane przedsiębiorstwa nie zgadzają się z tym wyborem, do nich należy wykazanie, że standardy wybrane przez instytucje nie są uznane na płaszczyźnie międzynarodowej lub że ewentualne naruszenia tych standardów przez ich rachunkowość nie stanowią takich naruszeń w świetle innych standardów uznanych na płaszczyźnie międzynarodowej, ponieważ ciężar dowodu spoczywa na producencie eksportującym, który dąży do przyznania SGR (zob. pkt 83 powyżej). Jednak skarżące w niniejszej sprawie nie wykazały istnienia żadnej z tych dwóch okoliczności.

91 Wreszcie w celu odrzucenia całości argumentów skarżących wystarczy w każdym razie stwierdzić, że żaden z nich nie może zaprzeczyć konkluzji Rady wyrażonej w motywie 17 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którą sprawozdania skarżących naruszają określone fundamentalne zasady rachunkowości, takie jak rachunkowości na bazie materiałowej, rozważań oraz prymatu treści nad formą. Aby skutecznie podważyć tę konkluzję Rady, która w szerokim zakresie wystarczy do poparcia jej oceny, według której skarżące nie spełniają drugiej przesłanki art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, skarżące musiałyby wykazać, że ich rachunkowość przestrzega tych zasad lub jest zgodna z międzynarodowymi standardami rachunkowości innymi niż IAS, które same respektują te zasady. Natomiast skarżące, będąc dalekimi od przeprowadzenia tego dowodu, zadowolili się skrytykowaniem wyboru Komisji dotyczącego międzynarodowych standardów zastosowanych w niniejszej sprawie.

92 Wynika z tego, że zarzut trzeci należy oddalić.

93 Zatem w świetle rozważań przedstawionych w pkt 76 i 77 powyżej, nie jest konieczna analiza zarzutu drugiego.

B — *W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego*

1. *Uwagi wstępne*

94 Na podstawie art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego:

„Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria [w art. 2 ust. 7 lit. c)], dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres postępowania”.

95 W dniu 2 sierpnia 2004 r. Komisja przyjęła rozporządzenie nr 1408/2004, na podstawie którego została wszczęta rewizja. Rozporządzenie to weszło w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym, tj. w dniu 4 sierpnia 2004 r.

96 W dniu 3 sierpnia 2004 r. Komisja wysłała do skarżących formularz (zwany dalej „formularzem dotyczącym SGR”) dotyczący pytania, czy należy im przyznać SGR przewidziany w art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego oraz kwestii ich indywidualnego traktowania. Formularz dotyczący SGR wypełniony oddzielnie przez każdą ze skarżących należało przekazać Komisji w terminie 15 dni od wejścia w życie rozporządzenia nr 1408/2004. W tym samym dniu Komisja wysłała do skarżących kwestionariusz (zwany dalej „kwestionariuszem antydumpingowym”) dotyczący pytania, czy są w trakcie stosowania dumpingu we Wspólnocie. Kwestionariusz antydumpingowy wypełniony oddzielnie przez każdą ze skarżących należało przekazać Komisji do dnia 13 września 2004 r.

- 97 W dniu 19 sierpnia 2004 r. skarżące złożyły w Komisji wypełnione formularze dotyczące SGR, a w dniu 20 sierpnia 2004 r. wysłały angielskie tłumaczenie dokumentu załączonego do tych formularzy.
- 98 W dniu 3 września 2004 r. Komisja wysłała do skarżących żądanie dodatkowych informacji odnośnie do ich odpowiedzi w formularzach dotyczących SGR. Odpowiedź była wymagana na dzień 13 września 2004 r. Zażądała także od skarżących, aby spółka powiązana z nimi, tj. Excell Precision Co. Ltd, z siedzibą w Tajwanie (zwana dalej „Excell Tajwan”), oraz każda inna spółka powiązana ze skarżącymi sprzedająca wagi elektroniczne wypełniła załącznik do kwestionariusza antydumpingowego (zwany dalej „załącznikiem do kwestionariusza”).
- 99 W dniu 20 września 2004 r. skarżące złożyły w Komisji wypełnione formularze antydumpingowe.
- 100 W dniu 21 września 2004, po przedłużeniu terminu przez Komisję, skarżące odpowiedziały na ww. pismo z dnia 3 września 2004 r. W dniu 4 października 2004 r. Komisja zażądała od skarżących uzupełnienia ich odpowiedzi.
- 101 W dniu 5 października 2004 r. skarżące przekazały Komisji załącznik do kwestionariusza wypełniony oddzielnie przez Excell Tajwan i drugą powiązaną z nią spółkę tajwańską, tj. Summing International Ltd.
- 102 Między 18 a 21 października 2004 r. Komisja przeprowadziła kontrolę na miejscu informacji dostarczonych przez skarżące w ich odpowiedziach w formularzu dotyczącym SGR.

- 103 W dniu 26 października 2004 r. Komisja zażądała od skarżących uzupełnienia informacji zawartych w formularzach dotyczących SGR. Odpowiedzi na te pytania zostały złożone w Komisji w dniu 3 listopada 2004 r. Komisja przedstawiła nowe żądanie informacji w tym zakresie w dniu 15 listopada, na które odpowiedzi zostały jej przedłożone w dniu 17 listopada 2004 r.
- 104 W dniu 7 stycznia 2005 r. Komisja zażądała od skarżących, aby inne spółki powiązane, tj. Bright Advance Co. Ltd i Total Lead Ltd, z siedzibą na Samoa, wypełniły załącznik do kwestionariusza.
- 105 Pismem z dnia 14 stycznia 2005 r. Komisja poinformowała skarżące, że nie przyznano im SGR.
- 106 Załącznik do kwestionariusza wypełniony oddzielnie przez Bright Advance i Total Lead został przekazany Komisji w dniu 25 stycznia 2005 r.

2. *Argumenty stron*

- 107 Skarżące podnoszą, że ponieważ rewizja pod kątem nowego eksportera została wszczęta w dniu 4 sierpnia 2004 r. rozporządzeniem nr 1408/2004, termin trzymiesięczny od wszczęcia postępowania nałożony na Komisję przez art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego w celu dokonania ustalenia, czy producent spełnia niezbędne kryteria w celu przyznania SGR (zwany dalej „terminem trzymiesięcznym”) upłynął w dniu 4 listopada 2004 r. Komisja podjęła decyzję w sprawie SGR w dniu 14 stycznia 2005 r., a więc znacznie przekroczyła ten termin bez uzasadnienia.

- 108 Skarżące podnoszą, że termin trzymiesięczny gwarantuje pewność prawa. Z komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego traktowania dawnych państw nieposiadających gospodarki rynkowej w postępowaniach antydumpingowych [COM(97) 677 wersja ostateczna] oraz propozycji rozporządzenia Rady w sprawie zmiany rozporządzenia podstawowego [COM(97) 677 wersja ostateczna] wynika, że celem terminu trzymiesięcznego jest zobligowanie instytucji wspólnotowych do podjęcia nieodwołalnej decyzji w sprawie SGR bez naruszania normalnego przebiegu dochodzenia. Skarżące są zdania, że przekroczenie terminu trzymiesięcznego powinno skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ w przeciwnym razie termin ten zostałby pozbawiony skuteczności.
- 109 Skarżące uważają, że w całości wypełniły formularze dotyczące SGR w wymaganym terminie, jak wynika z motywu 13 zaskarżonego rozporządzenia. Komisja zażądała następnie licznych informacji i wyjaśnień, z których wiele już było dostarczonych. Skarżące udzieliły odpowiedzi w wyznaczonych terminach i wniosły jedynie o przedłużenie o pięć dni w celu udzielenia odpowiedzi na pismo z dnia 3 września 2004 r. Wprawdzie zostały im przyznane inne przedłużenia, lecz dotyczyły one odpowiedzi w kwestionariuszu antydumpingowym, a nie odpowiedzi w formularzu dotyczącym SGR, który został przyjęty bez uwag co do jego kompletności. Skarżące przyznają także, że przekroczyły niektóre terminy na udzielenie odpowiedzi w odniesieniu do żądania informacji dotyczących ich kwestionariuszy antydumpingowych, ale nie formularzy dotyczących SGR.
- 110 Skarżące podnoszą, że po otrzymaniu ostatnich odpowiedzi na żądania informacji w sprawie formularzy dotyczących SGR Komisji zajęło dwa miesiące podjęcie decyzji w sprawie ich prawa do skorzystania ze statusu SGR. Zresztą uważają one, że Rada nie mogła twierdzić, iż Komisja nadal badała je w celu uzasadnienia naruszenia terminu trzymiesięcznego, ponieważ do niej należało zakończenie tego procesu.
- 111 Skarżące podnoszą wreszcie, że przekroczenie terminu trzymiesięcznego miało istotny wpływ na decyzję, czy należy weryfikować informacje dostarczone przez nie i przez Toshiba Indonesia. Ponieważ okres dochodzenia w sprawie rewizji został ograniczony łącznie do dziewięciu miesięcy na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, dochodzenie przekroczyłoby ten ostatni termin, gdyby Komisja

przeprowadziła weryfikację. W braku tej weryfikacji obliczenia marginesu antydumpingowego dokonane w zaskarżonym rozporządzeniu ani nie uwzględniały dostosowań żądanych przez skarżące, ani nie zostały zmienione na podstawie informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia, które mogły prowadzić do innych wyników tych obliczeń.

- 112 Rada przyznaje, że Komisja nie podjęła decyzji w sprawie SGR w terminie trzymiesięcznym, lecz wspierana przez Komisję jest zdania, że nie prowadzi to do bezprawności zaskarżonego rozporządzenia.

3. Ocena Sądu

- 113 Między stronami jest bezsporne, że w niniejszej sprawie został przekroczony termin trzymiesięczny. Spierają się one natomiast co do wniosków, jakie miałyby wynikać z tego przekroczenia z prawnego punktu widzenia. Skarżące są zdania, że wbrew temu, co twierdzi Rada, termin trzymiesięczny jest bezwzględnie obowiązujący i jego przekroczenie powinno skutkować automatyczną nieważnością zaskarżonego rozporządzenia.
- 114 W tym względzie istotną kwestią dla celów niniejszej sprawy nie jest ustalenie, czy termin trzymiesięczny ma charakter bezwzględnie obowiązujący, lecz wyłącznie zbadanie, jakie powinny być konsekwencje jego przekroczenia przez Komisję, a w szczególności ocena, czy to przekroczenie powinno w niniejszej sprawie skutkować nieważnością zaskarżonego rozporządzenia.
- 115 Należy z góry odrzucić tezę skarżących, według której jakiekolwiek przekroczenie terminu trzymiesięcznego przez Komisję powinno automatycznie skutkować nieważnością przyjętego potem rozporządzenia w sprawie rewizji.

- 116 Należy stwierdzić, że art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie zawiera żadnej wskazówki co do konsekwencji przekroczenia terminu trzymiesięcznego przez Komisję. W szczególności artykuł ten nie precyzuje, czy takie przekroczenie powoduje obligatoryjne przyznanie SGR lub brak możliwości kontynuowania tego dochodzenia, które są jedynymi przyczynami, z powodu których zaskarżone rozporządzenie mogłoby automatycznie zostać uznane za nieważne w wyniku tego przekroczenia.
- 117 W konsekwencji, ponieważ takie sprecyzowanie nie wynika też z innego przepisu rozporządzenia podstawowego, należy przeanalizować cel i strukturę tego rozporządzenia w celu ustalenia, czy powinno ono być interpretowane w ten sposób, że powoduje obligatoryjne przyznanie SGR lub brak możliwości kontynuowania omawianego dochodzenia w sprawie rewizji, gdy termin trzymiesięczny zostaje przekroczony przez Komisję (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie C-245/03 Merck, Sharp & Dohme, Zb.Orz. s. I-637, pkt 26).
- 118 W odniesieniu do pytania, czy z celu i struktury rozporządzenia podstawowego wynika, że przekroczenie przez Komisję terminu trzymiesięcznego zobowiązuje do przyznania SGR wnoszącym o to przedsiębiorstwom należy podkreślić, po pierwsze, odmienne traktowanie, jakie rozporządzenie podstawowe zastrzega dla przekroczenia przez instytucje terminów proceduralnych innych niż termin trzymiesięczny.
- 119 Bowiem na przykład, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie podejmie innej decyzji niż propozycja zakończenia dochodzenia przedłożona przez Komisję w przypadkach przewidzianych w art. 8 ust. 5 i art. 9 ust. 2, dochodzenie uznaje się za zakończone w rozumieniu tych przepisów. Podobnie jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc zwykłą większością głosów, nie odrzuci wniosku Komisji, o którym mowa w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12) lub o którym mowa w art. 14 ust. 4 tego rozporządzenia, wnioski te zostają przyjęte na mocy omawianych przepisów.
- 120 Należy zatem stwierdzić, że gdy celem rozporządzenia podstawowego jest usankcjonowanie niezachowania terminu proceduralnego przez instytucje poprzez akcep-

tację wniosku w całości lub poprzez inne konkretne konsekwencje, ono wyraźnie to wskazuje.

121 Po drugie, należy przypomnieć, że ponieważ art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego przewiduje dla niektórych krajów wyjątek od sposobu ustalania wartości normalnej, o której mowa w ust. 7 lit. a), wyjątek ten powinien podlegać ścisłej wykładni (zob. ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo). Nie może on mieć zatem automatycznie zastosowania w przypadku przekroczenia terminu trzymiesięcznego przez Komisję z braku przewidującego to przepisu.

122 Wreszcie w odniesieniu do pytania, czy z celu i struktury rozporządzenia podstawowego wynika, że przekroczenie przez Komisję terminu trzymiesięcznego uniemożliwia instytucjom wspólnotowym przyjęcie rozporządzenia nakładającego na omawiane przedsiębiorstwa cła antydumpingowe należy dojść do wniosku, że przynajmniej w ramach dochodzenia w sprawie rewizji takiego jak w niniejszej sprawie rozporządzenie podstawowe należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono takiemu skutkowi.

123 W ramach wniosku o rewizję rozporządzenia pierwotnego w charakterze „nowego eksportera” w rozumieniu art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego jedno lub więcej z przedsiębiorstw, na które nałożono cła antydumpingowe ustalone w okresie, w jakim nie eksportowało ono jeszcze omawianych produktów do Wspólnoty, ubiega się o zbadanie marginesu dumpingu w świetle jego własnej sytuacji gospodarczej, w celu ewentualnego nałożenia na nie nowego cła antydumpingowego, zależnego wyłącznie od tej sytuacji i które mogłyby być niższe od cła stosowanego wcześniej, a nawet całkowicie uchylone.

124 W tych okolicznościach niewłaściwy byłby wniosek, że jeżeli przedsiębiorstwa te mają siedzibę w kraju nieposiadającym gospodarki rynkowej i wnoszą o przyznanie SGR, Komisja powinna powstrzymać się od przeprowadzenia wobec nich dochodzenia, gdyby przekroczyła termin trzymiesięczny, ponieważ szkodziłoby to celowi pierwot-

nego wniosku tych przedsiębiorstw, tj. uzyskaniu rewizji ich sytuacji indywidualnej, i to z przyczyn, które wymykają się ich kontroli.

125 Równie niewłaściwy byłby wniosek, że Komisja powinna wszcząć nowe dochodzenie wobec omawianych przedsiębiorstw i na ich wniosek, gdy termin trzymiesięczny został przekroczony, ponieważ w praktyce zwiększyłoby to tylko nieprzestrzeganie tego terminu, przesuując ostateczną decyzję w sprawie SGR na jeszcze późniejszy czas.

126 Ponieważ w konsekwencji ulega odrzuceniu teza, według której jakiegokolwiek przekroczenie terminu trzymiesięcznego przez Komisję powinno automatycznie powodować nieważność przyjętego następnie rozporządzenia dotyczącego rewizji, należy z kolei zbadać, czy przekroczenie terminu trzymiesięcznego, jakie nastąpiło w niniejszej sprawie, powinno skutkować nieważnością zaskarżonego rozporządzenia.

127 W tym względzie należy sprecyzować, że termin trzymiesięczny nałożony na podstawie art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego ma w szczególności na celu zapewnienie, aby pytania, czy producent spełnia kryteria wymienione w tym artykule, nie rozstrzygano kierując się jego wpływem na obliczenie marginesu dumpingu. Także ostatnie zdanie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego sprzeciwia się temu, by po podjęciu decyzji w sprawie SGR instytucje dokonywały ponownej oceny informacji, którymi dysponowały w tym zakresie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink International przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4347, pkt 44).

128 Zatem skuteczność tego terminu nie byłaby kwestionowana, gdyby w okresie pomiędzy wygaśnięciem terminu trzymiesięcznego a decyzją w sprawie SGR oraz w świetle okoliczności sprawy należało stwierdzić, że przedsiębiorstwa wnoszące o przyznanie SGR uniemożliwiły Komisji zorientowanie się, jaki skutek mogłaby mieć jej decyzja w sprawie SGR na obliczenie marginesu dumpingu.

129 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przekroczenie terminu trzymiesięcznego przez Komisję nie pozwoliło jej na ustalenie, czy skarżącym należy przyznać SGR kierując się jego wpływem na obliczenie marginesu dumpingu. Wystarczy stwierdzić w tym zakresie, że skarżące dostarczyły informacji dotyczących cen wywozu obliczonych dla spółek powiązanych, a nie niepowiązanych klientów, podczas gdy ta ostatnia informacja jest zasadnicza dla obliczenia marginesu dumpingu. Informacja dotycząca cen wywozu obliczonych dla niepowiązanych klientów w całości dotarła do Komisji dopiero w dniu 28 stycznia 2005 r., tj. po ostatecznej decyzji w sprawie wniosku o przyznanie SGR.

130 Ponadto należy podkreślić, że ponieważ do instytucji wspólnotowych nie należy wykazanie, iż przedsiębiorstwo nie spełnia przesłanek przewidzianych w celu przyznania SGR, lecz powinny one tylko ocenić, czy informacje dostarczone przez to przedsiębiorstwo są wystarczające w celu wykazania, czy przesłanki te są spełnione (zob. pkt 83 powyżej), nie można wymagać od Komisji, aby podjęła ona decyzję w sprawie wniosku przedsiębiorstwa o przyznanie SGR przed odpowiednim terminem, tj. zanim przedsiębiorstwo to dostarczy jej wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających w szczególności prawidłową ocenę tych informacji oraz, jak przewiduje art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, przeprowadzenie szczególnych konsultacji z komitetem doradczym i umożliwienie przedsiębiorstwu wspólnotowym przedstawienie uwag.

131 Należy podkreślić, że odpowiedzi w formularzach dotyczących SGR pierwotnie złożonych przez skarżące musiały być wielokrotnie uzupełniane w istotnych punktach na żądanie Komisji, a w szczególności pismem wysłanym przez skarżące do Komisji w dniu 21 września 2004 r., w następstwie wniosku o przedłużenie terminu wyznaczonego w tym celu skarżącym przez Komisję. Ponadto pismem z dnia 4 października 2004 r. Komisja musiała jeszcze zażądać od skarżących uzupełnienia ich odpowiedzi.

132 Podobnie z akt sprawy wynika, że wypełnione przez skarżące formularze dotyczące SGR i informacje wysłane przez nie w tym zakresie do Komisji nawet w późniejszym

okresie zawierały istotne braki, dotyczące w szczególności kwestii rachunkowości, uniemożliwiając w ten sposób Komisji zajęcie stanowiska w przedmiocie ich prawa do uzyskania SGR w terminie trzymiesięcznym.

- 133 W szczególności odpowiedzi skarżących pozostawiają istotne wątpliwości dotyczące sposobu, w jaki tworzą one rachunkowe rezerwy z aktualizacji wartości aktywów finansowych, jak wynika z e-maila wysłanego przez Komisję do skarżących w dniu 26 października 2004 r., Komisja mogła przy tym słusznie uznać, że powinna posiadać tę informację w celu wypowiedzenia się w kwestii, czy skarżące spełniają drugą przesłankę, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 134 Zresztą z tego samego e-maila wynika, że angielska wersja zbadanych sprawozdań finansowych Shanghai Adeptch, która też była niezbędna, aby Komisja mogła się wypowiedzieć w przedmiocie spełnienia przez skarżące drugiej przesłanki, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, była niekompletna.
- 135 Wreszcie z omawianego e-maila wynika, że skarżące dostarczyły określonych informacji dotyczących struktury kapitałowej Shanghai Adeptch, które były sprzeczne z przekazanymi dowodami. Struktura kapitałowa skarżących jest fundamentalną kwestią w analizie przez Komisję spełnienia przez nie drugiej przesłanki, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 136 Z akt sprawy, a w szczególności z faksu skierowanego przez skarżące do Komisji w dniu 3 listopada 2004 r. wynika również, że informacje konieczne do uzupełnienia omawianych braków zostały dostarczone Komisji w całości dopiero w tej dacie, tj. w przeddzień wygaśnięcia terminu trzymiesięcznego.

- 137 W konsekwencji, wbrew temu co podnoszą skarżące, nie można interpretować motywu 13 zaskarżonego rozporządzenia jako wskazującego, że ich odpowiedzi w formularzach dotyczących SGR były kompletne. Ta interpretacja nie wynika z brzmienia tego motywu, i przeczy jej zresztą korespondencja wymieniana pomiędzy skarżącymi a Komisją.
- 138 Wreszcie w każdym razie należy stwierdzić, że wobec braku przepisu przewidującego bądź wyraźnie, bądź w sposób dorozumiany konsekwencje przekroczenia terminu procesowego takiego jak w niniejszej sprawie, to przekroczenie może skutkować nieważnością całości lub części aktu, którego proces przyjmowania obejmuje omawiany termin tylko wtedy, gdy jest bezsporne, że w braku tej domniemanej nieprawidłowości akt ten mógł mieć inną treść (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 29 października 1980 r. w sprawach połączonych od 209/78 do 215/78 i 218/78 van Landewyck i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 3125, pkt 47; z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 150/84 Bernardi przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1375, pkt 28).
- 139 Skarżące nie wykazały, że w braku przekroczenia terminu trzymiesięcznego przez Komisję Rada mogła przyjąć inne rozporządzenie, bardziej korzystne dla ich interesów niż zaskarżone rozporządzenie.
- 140 W tym zakresie skarżące podnoszą jedynie, że przekroczenie terminu trzymiesięcznego miało wpływ na decyzję Komisji w przedmiocie przeprowadzenia kontroli na miejscu informacji, które one same przekazały oraz informacji podanych przez Toshiba Indonesia. Twierdzą one też, że gdyby te kontrole miały miejsce, Komisja posiadałaby lepszej jakości informacje, które mogłyby doprowadzić do przyjęcia innego rozporządzenia.
- 141 Należy odrzucić te argumenty z dwóch powodów.

142 Po pierwsze, skarżące nie wykazały, że przekroczenie terminu trzymiesięcznego przez Komisję ma związek z jej decyzją w sprawie nieprzeprowadzenia omawianych wizyt lub że miało ono jakikolwiek wpływ na tę decyzję.

143 Skarżące ograniczyły się do twierdzenia w tym zakresie, że okres dochodzenia w sprawie rewizji taki jak w niniejszej sprawie jest łącznie ograniczony do dziewięciu miesięcy na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz że gdyby Komisja przeprowadziła omawiane wizyty, ten ostatni termin zostałby przekroczony.

144 Należy stwierdzić, że wprawdzie w istocie art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stanowi, iż dochodzenie w sprawie rewizji na podstawie ust. 4 tego artykułu powinno być zakończone w terminie dziewięciu miesięcy po ich wszczęciu i że jeżeli dochodzenie nie zostanie zakończone w tym terminie, stosowane środki antidumpingowe pozostają niezmienione. Jednakże skarżące nie wyjaśniają, dlaczego gdyby instytucje postanowiły przeprowadzić wizyty weryfikacyjne, które uznały za konieczne, nie zostałyby zachowany termin dziewięciomiesięczny.

145 Po drugie, i tytułem uzupełnienia, skarżące nie wykazały, że przeprowadzenie przez Komisję wizyt weryfikacyjnych, których się domagały, na pewno dostarczyłoby tej instytucji informacji mogących prowadzić do przyjęcia rozporządzenia bardziej korzystnego dla ich interesów niż zaskarżone rozporządzenie. Skarżące nie mogą utrzymywać, że gdyby Komisja w drodze wizyty zweryfikowała informacje, których one same jej dostarczyły, Rada mogłaby przyjąć ostateczne rozporządzenie bardziej korzystne dla ich interesów. Ponadto w odniesieniu do informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia należy stwierdzić, że skarżące nie dostarczyły żadnej informacji pozwalającej sądzić, że gdyby Komisja dokonała weryfikacji na miejscu, zaskarżone rozporządzenie mogłoby być dla nich bardziej korzystne.

146 W świetle powyższego należy stwierdzić, że niniejszy zarzut podlega oddaleniu.

C — *W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego*

147 Artykuł 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„We wszystkich dochodzeniach w sprawie rewizji lub zwrotu prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia”.

148 Podczas pierwotnego dochodzenia trzech chińskich producentów-eksporterów postanowiło współpracować i uzyskało indywidualne traktowanie, tak jak skarżące podczas dochodzenia w sprawie rewizji. Te trzy spółki, jak skarżące podczas dochodzenia w sprawie rewizji, wniosły o przyznanie SGR zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

149 W odniesieniu do chińskich producentów-eksporterów podczas dochodzenia pierwotnego, a w odniesieniu do skarżących podczas dochodzenia w sprawie rewizji Rada uznała, że przesłanki określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione, i odrzuciła wnioski zainteresowanych przedsiębiorstw o przyznanie SGR. W konsekwencji konieczne było porównanie cen wywozu omawianych producentów-eksporterów do wartości normalnej ustalonej dla analogicznego państwa o gospodarce rynkowej zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (motywy 45–48 i 52 rozporządzenia pierwotnego).

150 Zarówno podczas dochodzenia pierwotnego, jak i dochodzenia w sprawie rewizji instytucje doszły do wniosku, że Indonezja jest państwem trzecim o gospodarce rynkowej najbardziej odpowiednim dla celów ustalenia wartości normalnej (motywy 49 i 50 rozporządzenia pierwotnego).

- 151 Podczas dochodzenia pierwotnego wartość normalna obliczana była, zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, w oparciu o wartości normalne ustalone dla producenta indonezyjskiego, Toshiba Indonesia, przez wykorzystanie danych o najbardziej konkurencyjnym modelu klasy niskiej sprzedawanym zarówno na rynku indonezyjskim, jak i na rynkach wywozowych w znacznych ilościach, który uznano za porównywalny z produktami chińskimi odpowiedniego typu wywozonymi do Wspólnoty (motywy 53 rozporządzenia pierwotnego).
- 152 Podczas dochodzenia w sprawie rewizji wartość normalną ustalono na podstawie informacji otrzymanych od Toshiba Indonesia. Jednak mimo że prowadzona przez tego producenta sprzedaż na wywóz była znaczna, Rada uznała jego sprzedaż do niepowiązanych klientów na rynku indonezyjskim za przeprowadzoną w niewystarczających ilościach dla określenia wartości normalnej i postanowiła określić ją na podstawie wartości skonstruowanej dla rodzajów produktów porównywalnych z produktami wywozonymi do Wspólnoty przez skarżące, tzn. na podstawie kosztów produkcji wag elektronicznych wytwarzanych w Indonezji oraz uzasadnionej kwoty na wydatki związane ze sprzedażą, wydatki ogólne i administracyjne (zwane dalej „SGA”) oraz na przychody (motywy 29–33 i 37–39 zaskarżonego rozporządzenia).
- 153 W odniesieniu do ceny eksportowej podczas dochodzenia pierwotnego przy sprzedaży poprzez niezależnych importerów we Wspólnocie ustalana była ona zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W przypadku sprzedaży za pośrednictwem importerów powiązanych cena eksportowa konstruowana była na podstawie ceny, po której produkty przywożone odsprzedawane były pierwszy raz niezależnemu odbiorcy zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (motywy 54 i 55 rozporządzenia pierwotnego).
- 154 Podczas dochodzenia w sprawie rewizji, ponieważ Rada uznała, że skarżące sprzedawały swoje wagi elektroniczne do Wspólnoty poprzez spółki powiązane, cenę eksportową ustalono na podstawie cen powtórnej sprzedaży płaconych lub płatnych przez pierwszego niezależnego kupca we Wspólnocie (motywy 42 zaskarżonego rozporządzenia).

- 155 Podczas dochodzenia pierwotnego Rada porównała wartość normalną i cenę eksportową na podstawie loco-fabryka i na tym samym poziomie sprzedaży. W celu zapewnienia słusznego porównania uwzględniono, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, różnice dotyczące cen i ich porównywalności. Dokonano pewnego dostosowania związanego z różnicami kosztów transportu, ubezpieczenia, obsługi, załadunku i kosztów dodatkowych, kredytów, prowizji, opłat przywozowych i kosztów związanych ze sprzedażą (motyw 56 rozporządzenia pierwotnego).
- 156 Podczas dochodzenia w sprawie rewizji Rada porównała również wartość normalną i cenę eksportową na podstawie loco-fabryka i na takim samym poziomie sprzedaży. Zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uwzględniła ona różnice mające wpływ na ceny i na ich porównywalność. W szczególności, ponieważ doszła do wniosku, że handlowcy powiązani ze skarżącymi spełniają funkcje podobne do agentów działających na podstawie prowizji, Rada dostosowała cenę uwzględniając prowizję, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego (motywy 43–45 zaskarżonego rozporządzenia).

1. *Argumenty stron*

- 157 Przede wszystkim skarżące wskazują na istnienie sprzeczności w rozporządzeniu pierwotnym. Motyw 50 tego rozporządzenia wskazuje, że z uwzględnieniem znaczenia wielkości sprzedaży krajowej i wywozów dokonanych przez Toshiba Indonesia wartość normalna dla chińskich producentów-eksporterów została obliczona zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego. Odpowiedzi w kwestionariuszu dostarczone przez Toshiba Indonesia podczas odpowiedniego postępowania wskazują, że nie dokonywała ona żadnej sprzedaży krajowej wag elektronicznych.
- 158 Niezależnie od tej sprzeczności skarżące podnoszą, że instytucje wspólnotowe podczas dochodzenia w sprawie rewizji zmieniły istotne aspekty metody ustalania

wartości normalnej i ceny eksportowej zastosowanej w dochodzeniu pierwotnym.

159 Po pierwsze bowiem, Rada w motywie 37 zaskarżonego rozporządzenia uwzględniła wydatki SGA spółki powiązanej z Toshiba Indonesia, podczas gdy rozporządzenie pierwotne nie wymienia takich dodatków. Po drugie, Rada dokonała dostosowania wartości normalnej w zależności od kosztów po sprzedaży, gwarancji, kosztów kredytu lub prowizji od sprzedaży krajowej w pierwotnym dochodzeniu, a nie w dochodzeniu w sprawie rewizji (motyw 43 zaskarżonego rozporządzenia). Po trzecie, przeprowadzono weryfikacje w pomieszczeniach Toshiba Indonesia podczas dochodzenia pierwotnego, a nie dochodzenia w sprawie rewizji. Obowiązek stosowania tej samej metody do obydwu dochodzeń obejmuje też weryfikację, i to tym bardziej, że zdaniem Rady warunki, w jakich działała Toshiba Indonesia, uległy znacznej zmianie. Po czwarte, Rada wprowadziła w motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia dostosowanie ceny eksportowej na podstawie domniemanych prowizji od sprzedaży zapłaconych spółkom powiązanym.

160 Rada kwestionuje argumenty wysunięte przez skarżące.

2. Ocena Sądu

161 Należy przypomnieć, że podczas dochodzenia pierwotnego, jak i podczas dochodzenia w sprawie rewizji wartość normalna została ustalona na podstawie danych dotyczących producenta znajdującego się w państwie analogicznym do Chin. W dwóch przypadkach wybranym państwem analogicznym była Indonezja, a wybranym producentem indonezyjskim Toshiba Indonesia.

162 Skarżące uważają jednak, że metody, według których przeprowadzono te dwa dochodzenia na podstawie tego wyboru Toshiba Indonesia, wykazują pewne różnice.

Zdaniem skarżących istnienie tych różnic powoduje naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

163 Należy zatem zbadać istnienie różnic metodologicznych, które wskazują skarżące, i w przypadku potwierdzenia przeanalizować je w świetle powyższego przepisu w celu ustalenia, czy ich istnienie stanowi jego naruszenie.

164 Pierwszą różnicą metodologiczną pomiędzy dochodzeniem pierwotnym a dochodzeniem w sprawie rewizji, którą podkreśliły skarżące, jest okoliczność, że dla obliczenia wartości normalnej produktów Toshiba Indonesia w tym ostatnim dochodzeniu Rada uwzględniła wydatki SGA przedsiębiorstwa powiązanego z tą spółką, podczas gdy nie uczyniła tego w rozporządzeniu pierwotnym.

165 Należy zatem stwierdzić, że w tym zakresie faktycznie istnieje różnica pomiędzy metodami stosowanymi w tych dwóch dochodzeniach, jak Rada sama przyznała w motywach 40 i 41 zaskarżonego rozporządzenia. Jej istnienie wynika wyraźnie z porównawczej lektury motywów 37 i 38 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywu 53 rozporządzenia pierwotnego.

166 W zaskarżonym rozporządzeniu wartość normalna produktów Toshiba Indonesia została bowiem ustalona na podstawie kosztu produkcji wag elektronicznych wytwarzanych przez to przedsiębiorstwo powiększonego o kwotę odpowiadającą wydatkom SGA oraz zyskom. W tym zakresie uwzględniono wydatki SGA samej Toshiba Indonesia i spółki z nią powiązanej.

167 Natomiast w rozporządzeniu pierwotnym wartość normalna produktów Toshiba Indonesia została ustalona na podstawie cen wag elektronicznych porównywalnych do tych produkowanych w Chinach, sprzedawanych na rynku indonezyjskim i na rynkach wywozowych w znacznych ilościach.

- 168 Tę różnicę pomiędzy dwoma dochodzeniami wyjaśnia fakt, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada obliczyła wartość normalną skonstruowaną, a zatem niezwiązaną z faktycznymi cenami sprzedaży stosowanymi przez Toshiba Indonesia, podczas gdy w rozporządzeniu pierwotnym obliczyła wartość normalną w oparciu o te ceny.
- 169 Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie jest niewystarczająca, wartość normalną podobnego produktu można obliczyć na dwa sposoby. Po pierwsze, może ona być obliczona w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione wydatki SGA i uzasadnioną marżę zysku. Po drugie, może ona być obliczona w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.
- 170 Jak wynika z akt sprawy oraz sprostowania Rady z dnia 6 czerwca 2008 r., indonezyjska sprzedaż wag elektronicznych uwzględniona podczas dochodzenia pierwotnego była niewystarczająca do obliczenia wartości normalnej produktów Toshiba Indonesia. W tych okolicznościach Rada postanowiła obliczyć tę wartość na podstawie cen eksportowych Toshiba Indonesia oraz jej cen sprzedaży indonezyjskiej.
- 171 Podczas dochodzenia w sprawie rewizji sprzedaż omawianych modeli wag elektronicznych Toshiba Indonesia była również niewystarczająca, aby umożliwić Radzie obliczenie wartości normalnej na podstawie ich cen. Zatem z tego powodu Rada postanowiła obliczyć wartość normalną według pierwszej możliwości przewidzianej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, tj. na podstawie kosztów produkcji w Indonezji powiększonych o uzasadnioną kwotę odpowiadającą wydatkom SGA i zyskom.
- 172 Jest zatem oczywiste, że wobec dwóch identycznych sytuacji, tj. braku wystarczających sprzedaży krajowych Toshiba Indonesia, w dwóch omawianych dochodzeniach Rada zadziałała na dwa różne sposoby. Należy więc stwierdzić, że nastąpiła modyfikacja

metody obliczania wartości normalnej oraz że nie jest ona spowodowana zmianą okoliczności. Zostało to zresztą wyraźnie przyznane przez Radę w jej sprostowaniu z dnia 6 czerwca 2008 r.

- 173 Należy jednak stwierdzić, że okoliczność, iż w zaskarżonym rozporządzeniu Rada ustaliła wartość normalną produktów Toshiba Indonesia w oparciu o koszt produkcji wag elektronicznych wytwarzanych przez to przedsiębiorstwo powiększony o kwotę odpowiadającą wydatkom SGA oraz zyskom, podczas gdy w rozporządzeniu pierwotnym obliczyła tę wartość na podstawie cen wag elektronicznych Toshiba Indonesia porównywalnych do tych produkowanych w Chinach, sprzedawanych na rynku indonezyjskim i na rynkach wywozowych w znacznych ilościach, w niniejszej sprawie nie stanowi zmiany metody naruszającej art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 174 Należy stwierdzić, że gdyby w zaskarżonym rozporządzeniu Rada obliczyła wartość normalną tak jak to uczyniła w rozporządzeniu pierwotnym, tj. uwzględniając ceny eksportowe Toshiba Indonesia oraz ceny jej sprzedaży indonezyjskiej, naruszyłaby art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 175 Jak wspomniano w pkt 169, artykuł ten stanowi bowiem, że gdy sprzedaż produktu podobnego jest niewystarczająca, wartość normalną tego produktu oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione wydatki SGA oraz odpowiednią marżę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne, co wyłącza możliwość dodania cen sprzedaży krajowej uznanych za niewystarczające.
- 176 Należy przypomnieć, że mimo iż art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że we wszystkich dochodzeniach w sprawie rewizji prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie

uległy zmianie, z artykułu tego wynika również, że stosowana metodologia powinna być zgodna z art. 2 i art. 17 rozporządzenia podstawowego.

- 177 Wynika z tego, że instytucje nie są zobowiązane do stosowania w dochodzeniu w sprawie rewizji metody, która była stosowana podczas dochodzenia pierwotnego, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 178 Wszelka odmienna interpretacja prowadziłyby do absurdalnej sytuacji, w której gdyby Rada obliczyła wartość normalną w oparciu o dodanie faktycznych cen eksportowych i faktycznych cen sprzedaży indonezyjskiej Toshiba Indonesia, skarżące słusznie mogłyby żądać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia z powodu naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, natomiast gdyby Rada obliczyła wartość normalną skonstruowaną, skarżące mogłyby żądać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia z powodu naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 179 Z powyższego wynika, że istnienie pierwszej różnicy metodologicznej pomiędzy dochodzeniem pierwotnym a dochodzeniem w sprawie rewizji, którą zgłaszają skarżące, nie może skutkować nieważnością zaskarżonego rozporządzenia.
- 180 Drugą różnicą metodologiczną podkreślaną przez skarżące jest okoliczność, że w dochodzeniu pierwotnym Rada dokonała pewnych dostosowań wartości normalnej Toshiba Indonesia, w szczególności w zależności od kosztów po sprzedaży, podczas gdy takie dostosowanie nie zostało dokonane w dochodzeniu w sprawie rewizji.
- 181 W tym zakresie należy stwierdzić, że w dochodzeniu antydumpingowym na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego może się okazać konieczne dostosowanie ceny eksportowej i wartości normalnej w celu uwzględnienia stwierdzonych różnic czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na

ceny, a tym samym na ich porównywalność. Jednak te dostosowania generalnie nie są niezbędne, jeżeli wykorzystaną wartością normalną jest wartość skonstruowana, a więc ustalona sztucznie. W takiej sytuacji wartość normalna, daleka od odzwierciedlenia faktycznej kwoty, która powinna być oczyszczona z elementów mających wpływ na jej porównywalność, składa się wyłącznie z danego kosztu produkcji, powiększonego o uzasadnione wydatki SGA i odpowiednią marżę zysku. W konsekwencji brak dostosowania wartości normalnej produktów Toshiba Indonesia obliczonej w zaskarżonym rozporządzeniu jest bezpośrednią konsekwencją okoliczności, że w tym rozporządzeniu Rada wykorzystała wartość normalną skonstruowaną.

182 Ponieważ Rada słusznie zastosowała metodę opartą na wartości skonstruowanej (zob. pkt 177–179), skarżące nie mogą kwestionować praktycznych skutków wynikających z tej metody.

183 Trzecią różnicą metodologiczną wskazaną przez skarżące jest okoliczność, że w motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia Rada wprowadziła dostosowanie cen eksportowych na podstawie domniemych prowizji od sprzedaży zapłaconych spółkom powiązanym ze skarżącymi, podczas gdy nie uczyniła tego w ramach rozporządzenia pierwotnego.

184 Różnica ta, faktycznie istniejąca pomiędzy dwoma omawianymi dochodzeniami, nie stanowi zmiany metody zakazanej przez art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

185 Podczas dochodzenia pierwotnego Rada nie obliczyła cen eksportowych skarżących, które nie stanowiły przedmiotu tego dochodzenia. Właśnie dlatego wnioskowoły one o uznanie statusu nowego eksportera i je uzyskały, jak wynika z motywów 9–11 zaskarżonego rozporządzenia. Cena eksportowa stosowana przez każdego eksportera musi być bezwzględnie obliczana w przypadku każdego dochodzenia w świetle konkretnej sytuacji tego eksportera. Nie można zatem uznać, że w niniejszej sprawie

obliczenie ceny eksportowej przy zastosowaniu dostosowania — wynikające z okoliczności, w jakich Rada uznała, że skarżące eksportowały ich produkty do Wspólnoty — może stanowić zmianę metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

186 Ostatnią różnicą metodologiczną wskazaną przez skarżące jest okoliczność, że wizyty w celu weryfikacji informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia zostały przeprowadzone podczas dochodzenia pierwotnego, podczas gdy nie było tak w przypadku dochodzenia w sprawie rewizji.

187 Należy jednak stwierdzić, że wynikający z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego obowiązek Komisji do stosowania we wszystkich dochodzeniach w sprawie rewizji prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu tej samej metodologii, co w trakcie dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, nie obejmuje obowiązku lub zakazu przeprowadzania wizyt weryfikacyjnych w ramach dochodzenia w sprawie rewizji w zależności od tego, czy wizyty te zostały przeprowadzone w ramach dochodzenia pierwotnego. Weryfikacji informacji nie można bowiem uważać za stanowiącą część metody wybranej w celu stwierdzenia istnienia dumpingu, lecz wyłącznie za środek uzyskiwania informacji pozwalających na stosowanie danej metody.

188 W świetle powyższego niniejszy zarzut należy oddalić.

D — *W przedmiocie zarzutów piątego i ósmego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego*

189 Artykuł 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru”.

190 W zaskarżonym rozporządzeniu Rada określiła wartość normalną skonstruowaną dla Toshiba Indonesia na podstawie kosztów produkcji wag elektronicznych w Indonezji oraz uzasadnionej kwoty wydatków SGA i zysków (motyw 37).

- 191 Do obliczenia odpowiedniej marży zysku Rada, ze względu na to, że uprzednio uznała, iż Toshiba Indonesia nie sprzedawała odpowiednich ilości niepowiązanym klientom na jej rynku krajowym, postanowiła zastosować tę samą marżę zysku wykorzystywaną do skonstruowania wartości normalnej w pierwotnym dochodzeniu dotyczącym przywozu określonych wag elektronicznych z Tajwanu, ponieważ wagi te były tej samej jakości co wagi Toshiba Indonesia (motyw 39 zaskarżonego rozporządzenia).

1. *Argumenty stron*

- 192 W ramach zarzutu piątego skarżące podnoszą, że mimo iż instytucje wspólnotowe są zobowiązane do upewnienia się co do prawdziwości dostarczanych im informacji, Komisja nie zweryfikowała informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia, które były jednak nieodpowiednie do obliczenia wartości normalnej skonstruowanej.

- 193 W szczególności, oceniając to na podstawie niepoufnych wersji informacji przedstawionych przez Toshiba Indonesia, te ostatnie wykazują liczne braki. Tabela dotycząca rentowności nie zawiera żadnych danych o kosztach produkcji, zakupach produktów gotowych lub zmianach zapasów i dostosowaniach. Tabela dotycząca zapasów nie wykazuje żadnych zmian, co jest nierealne. Tabela dotycząca sprzedaży na rynku krajowym nie zawiera wymaganych informacji. Tabela dotycząca kosztów produkcji zawiera informacje dotyczące wydatków bezpośrednich, robót bieżących i kosztów ogólnych przedstawione jako „nie dotyczy” lub równe „0” oraz niezmienione liczby dotyczące kosztów transportu, przeładunku i wydatków SGA. Wreszcie łączna kwota wydatków SGA wskazana w odpowiedniej tabeli wzrosła pomiędzy ostatnim rokiem obrotowym a dochodzeniem, podczas gdy w innej tabeli uległa zmniejszeniu. Do Rady należy zatem stwierdzenie, czy poufne wersje odpowiedzi w kwestionariuszu tego producenta są dostatecznie spójne.

- 194 W każdym razie, biorąc pod uwagę znaczną ilość braków w dostarczonych informacjach, Komisja mogła dokonać tylko przybliżonego, a zatem błędnego obliczenia wartości normalnej skonstruowanej do stosowania podczas rewizji.
- 195 Skarżące dodają, że nie weryfikując podczas dochodzenia w sprawie rewizji danych i informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia, podczas gdy uczyniła to podczas dochodzenia pierwotnego, Komisja potraktowała je w sposób dyskryminujący. W tym zakresie skarżące sygnalizują, że nie było precedensu we wspólnotowych dochodzeniach w sprawie rewizji, w których instytucje wspólnotowe nie zweryfikowałyby jednocześnie ceny eksportowej i wartości normalnej.
- 196 Zresztą, jak podtrzymuje Rada, gdyby okoliczności niniejszej sprawy uległy istotnej zmianie, tym bardziej byłoby konieczne nowe dochodzenie.
- 197 Ponadto w ramach zarzutu ósmego skarżące podnoszą, że dokonane przez Radę obliczenie marży zysku, jaką należy uwzględnić dla wartości normalnej skonstruowanej Toshiba Indonesia narusza art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ta marża zysku została wyprawdzona z innego rynku i z okresu sprzed ponad pięciu lat, co jest nietypowe, zwłaszcza że Toshiba Indonesia nie dokonuje już sprzedaży na rynku krajowym prawdopodobnie dlatego, iż nie jest on już równie rentowny jak poprzednio.
- 198 W odniesieniu do zarzutu piątego, po pierwsze, Rada podnosi, że decyzja o przeprowadzeniu wizyt weryfikacyjnych zależy od oceny Komisji. Podczas dochodzenia w sprawie rewizji żadna wizyta nie była konieczna w Toshiba Indonesia, ponieważ dostarczone przez nią informacje były zgodne z informacjami dostarczonymi w ramach dochodzenia pierwotnego, zweryfikowanymi przez Komisję i z załączonymi dowodami.

- 199 Po drugie, Rada jest zdania, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia były odpowiednie do obliczenia wartości normalnej skonstruowanej i że instytucje oceniły je prawidłowo.
- 200 Po trzecie, Rada kwestionuje domniemane braki w informacjach dostarczonych przez Toshiba Indonesia zarzucane przez skarżące.
- 201 Po czwarte, Rada twierdzi, że skarżące nie wykazały, iż doznały dyskryminacji w rozumieniu orzecznictwa.
- 202 W odniesieniu do zarzutu ósmego Rada podnosi, że prawidłowo obliczyła marżę zysku Toshiba Indonesia konstruując wartość normalną w zaskarżonym rozporządzeniu. Zresztą, gdyby instytucje wykorzystały faktyczne marże zysku odpowiadające nieznacznej sprzedaży krajowej dokonanej przez producenta indonezyjskiego, wartość normalna skonstruowana byłaby wyższa.

2. Ocena Sądu

- 203 W niniejszych zarzutach skarżące zasadniczo przywołują trzy argumenty. Po pierwsze, podnoszą one, że obliczenie wartości normalnej skonstruowanej Toshiba Indonesia dokonane przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu nie jest ani wiarygodne ani prawidłowe z tej przyczyny, że obliczenie kosztów produkcji i wydatków SGA tej spółki zostało dokonane na podstawie określonych informacji dostarczonych przez omawianą spółkę, które one uważają za błędne i niesprawdzone. Po drugie, twierdzą one, że obliczenie wartości normalnej produktów Toshiba Indonesia jest nieprawidłowe z tej przyczyny, iż jej marża zysku została obliczona na podstawie marży przedsiębiorstwa tajwańskiego. Wreszcie po trzecie skarżące uważają, że stały się przedmiotem dyskryminacji.

204 Wybór pomiędzy różnymi metodami obliczania marginesu dumpingu i wartości normalnej produktu wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych i kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok Trybunału z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo). Skarżące mogłyby się zatem domagać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia z przyczyn przedstawionych w ramach dwóch pierwszych argumentów, na które się powołują, tylko wtedy, gdyby wykazały, że błędy, na które się powołują, są oczywiste.

205 W tych okolicznościach Sąd jest zdania, że najpierw należy przeanalizować oddzielnie dwa pierwsze argumenty przedstawione przez skarżące, a następnie argument oparty na istnieniu dyskryminacji wobec nich.

a) W przedmiocie argumentu pierwszego, dotyczącego ustalenia wartości normalnej skonstruowanej na podstawie niesprawdzonych i błędnych informacji

206 Skarżące zasadniczo formułują dwie krytyczne uwagi wobec informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia, na podstawie których została obliczona wartość normalna skonstruowana.

207 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia nie zostały zweryfikowane za pomocą wizyt i że nie są one tym samym wiarygodne.

- 208 W tym względzie należy stwierdzić, że brak weryfikacji za pomocą wizyt informacji dostarczonych w ramach dochodzenia antydumpingowego nie czyni tej informacji błędną lub bezwzględnie mało wiarygodną.
- 209 Mimo że na podstawie art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego Komisja powinna zbadać w dostępnym zakresie informacje udostępnione przez zainteresowane strony, na podstawie których dokonano odpowiednich ustaleń, z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 18, tj. w przypadku braku współpracy, nic nie stoi na przeszkodzie, aby sprawdzić te informacje w sposób, który uzna za najbardziej odpowiedni, a nie tylko za pomocą wizyty. Tę interpretację potwierdza okoliczność, iż art. 16 rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja przeprowadza wizyty weryfikacyjne tylko wtedy, gdy uznaje to za właściwe.
- 210 Należy zatem przeanalizować, czy Komisja dostatecznie zbadała informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w inny sposób niż za pomocą wizyty weryfikacyjnej.
- 211 W tym zakresie Rada podnosi, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia są zgodne z informacjami dostarczonymi w ramach dochodzenia pierwotnego, jak i z dowodami dostarczonymi przez tę spółkę. Stwierdzenie to nie zostało zakwestionowane przez skarżące.
- 212 Zresztą przy ocenie możliwości zbadania w drodze wizyt informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia w ramach dochodzenia w sprawie rewizji instytucje wspólnotowe słusznie mogą uwzględniać okoliczność, że spółka ta już dostarczyła informacje podczas dochodzenia pierwotnego, a zatem umożliwiła już tym instytucjom sprawdzenie wiarygodności dostarczonych informacji, w tym za pomocą wizyt, w terminach odpowiednio bliskich terminom dochodzenia w sprawie rewizji.

- 213 W tych okolicznościach należy dojść do wniosku, że dane instytucje nie dopuściły się oczywistego błędu w ocenie postanawiając, iż nie jest konieczne dalsze badanie informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia za pomocą wizyty.
- 214 W drugiej kolejności skarżące podniosły, choć w sposób bardzo zwięzły, istnienie pewnych konkretnych braków w informacjach dostarczonych przez Toshiba Indonesia, które zostały przez nie wykryte podczas analizy ich niepoufnych wersji i z których wynika, że Komisja mogła dokonać tylko przybliżonego, a zatem błędnego obliczenia wartości normalnej dotyczącej Toshiba Indonesia.
- 215 Po pierwsze, twierdzą one, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w konkretnej tabeli dotyczącej rentowności nie zawierają żadnych danych o kosztach produkcji, zakupach produktów gotowych lub zmianach zapasów i dostosowaniach.
- 216 Należy jednak stwierdzić, że Rada w zaskarżonym rozporządzeniu nie obliczyła wartości normalnej skonstruowanej Toshiba Indonesia na podstawie jej własnej marży zysku, lecz na podstawie marży zysku spółki tajwańskiej. Wynika z tego, że nawet jeśli informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w tabeli dotyczącej rentowności były niekompletne, nie mogło to mieć najmniejszego wpływu na obliczenie wartości normalnej skonstruowanej. W konsekwencji wszelka krytyka skarżących dotycząca tych informacji jest bezskuteczna.
- 217 Po drugie, skarżące podnoszą, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w konkretnej tabeli dotyczącej zapasów nie wykazują żadnych zmian zapasów, co jest nierealne.

- 218 W tym zakresie należy stwierdzić, że skarżące w żaden sposób nie wyjaśniły, jak ta informacja byłaby lub powinna była być wykorzystana w celu obliczenia wartości normalnej skonstruowanej, a zatem że nie mogły one twierdzić, iż jej błędny charakter mógłby mieć wpływ na obliczenie tej wartości. Należy ponadto zauważyć, że Rada odpowiedziała, czemu nie zaprzeczyły skarżące, iż Toshiba Indonesia wysyłała swoje produkty do przedsiębiorstwa powiązanego, tj. Toshiba TEC Singapore (zwanego dalej „Toshiba Singapore”), które zajmowało się sprzedażą wag elektronicznych, a zatem również zapasów, co wyjaśnia okoliczność, na którą wskazują skarżące (zob. w tym zakresie pkt 259–262 poniżej). Należy więc dojść do wniosku, że skarżące nie wykazały istnienia żadnego braku w omawianej tabeli, który mógłby podważyć obliczenie wartości normalnej.
- 219 Po trzecie, skarżące podnoszą, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w konkretnej tabeli dotyczącej sprzedaży na rynku krajowym nie odpowiadają informacjom żądanym przez Komisję.
- 220 Należy jednak stwierdzić, że skarżące w żaden sposób nie wyjaśniły, jak należało wykorzystać tę rzekomo nieistniejącą informację do obliczenia wartości normalnej skonstruowanej, oraz że nie mogły one tym samym twierdzić, iż jej brak mógł mieć wpływ na obliczenie tej wartości. Ponadto Rada odpowiedziała, czemu nie zaprzeczyły skarżące, że tabela ta dotyczyła informacji o całej Indonezji, a nie samej Toshiba Indonesia, która nie posiadała żadnych informacji dotyczących innych producentów, przywozów i wywozów omawianego produktu w Indonezji, co wyjaśnia, dlaczego tabela ta nie zawiera części informacji żądanych przez Komisję.
- 221 W konsekwencji należy również dojść do wniosku, że skarżące nie wykazały istnienia żadnego braku w omawianej tabeli, który mógłby podważyć obliczenie wartości normalnej.
- 222 Po czwarte, skarżące podnoszą, że informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w konkretnej tabeli dotyczącej kosztów produkcji zawierają informacje dotyczące

wydatków bezpośrednich, robót bieżących i kosztów ogólnych przedstawione jako „nie dotyczy” lub równe „0” oraz niezmienionych liczb dotyczących kosztów transportu, przeładunku oraz wydatków SGA.

223 W odniesieniu do informacji dotyczących wydatków bezpośrednich, robót bieżących i kosztów ogólnych Rada wskazała, czemu nie zaprzeczyły skarżące, że wzmianki „nie dotyczy” i „0” tłumaczy okoliczność, iż Toshiba Indonesia podała informacje dotyczące jej kosztów własnych w odniesieniu do modelu wagi elektronicznej, która po wyprodukowaniu została wysłana do Toshiba Singapore. Zatem to ta ostatnia spółka ponosiła niemal całość omawianych kosztów.

224 Należy ponadto stwierdzić, że z akt sprawy wynika, iż kwestionariusz wysłany w niniejszej sprawie przez Komisję do Toshiba Indonesia ma strukturę standardową, która została stworzona dla wielu produktów i która między innymi zawiera liczne tabele podzielone na uprzednio określone rubryki. Jak wskazuje Rada, niektóre rubryki nie mogą być używane dla niektórych produktów lub modeli. W tych okolicznościach odpowiedź przekazana przez adresata omawianego kwestionariusza może tylko wskazywać wartości takie jak „0” lub „nie dotyczy”, a zatem skarżące nie mogą skutecznie podważać omawianej informacji na podstawie istnienia tych wzmianek bez wskazania, nawet skrótowo, w jakim zakresie informacja w omawianych rubrykach miałyby być istotna.

225 Zresztą Rada podnosi, czemu nie zaprzeczają skarżące, że w ramach omawianej tabeli Toshiba Indonesia dostarczyła dane wyłącznie dla wag elektronicznych, a nie dla innych produktów, co wyjaśnia, dlaczego kolumna zatytułowana „Wszystkie produkty” zawsze zawiera wzmiankę „nie dotyczy”.

226 W odniesieniu do okoliczności, że liczby dotyczące kosztów transportu, przeładunku oraz wydatków SGA pozostają niezmienione, wystarczy stwierdzić, że skarżące nawet

pobieżnie nie wyjaśniają, w jaki sposób miałyby to wskazywać, iż omawiana tabela zawiera błędne informacje. Zatem skarżące nie mogą się powoływać na ten domniemany błąd w celu zakwestionowania ważności zaskarżonego rozporządzenia.

227 Wynika z tego, że skarżące nie wykazały, iż informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia w ramach omawianej tabeli zawierają braki.

228 Po piąte, skarżące uważają, że wskazany w odpowiedniej tabeli wzrost łącznych wydatków SGA pomiędzy ostatnim rokiem obrotowym i okresem dochodzenia nie jest wiarygodny, ponieważ łączna kwota uległa zmniejszeniu w innej tabeli.

229 Należy podkreślić, że skarżące ponownie ograniczają się do zakwestionowania dokładności informacji nie wyjaśniając, jak należałoby ją wykorzystać w celu obliczenia wartości normalnej skonstruowanej w taki sposób, iż mogłyby tylko twierdzić, że istnienie tej bardzo konkretnej informacji wśród licznych danych dostarczonych przez Toshiba Indonesia, na podstawie których została obliczona wartość normalna skonstruowana, mogłoby mieć wpływ na to obliczenie w niniejszej sprawie.

230 W każdym razie należy stwierdzić, że tabela dotycząca wydatków SGA dotyczy wszystkich produktów wytwarzanych przez Toshiba Indonesia, podczas gdy inna tabela, na którą wskazują skarżące, dotyczy wyłącznie konkretnego modelu, na podstawie którego przeprowadzono obliczenie wartości normalnej, co wyjaśnia różnicę wskazywaną przez skarżące.

231 W świetle powyższego należy stwierdzić, że skarżące nie wykazały, iż Komisja mogła dokonać tylko przybliżonego, a zatem błędnego obliczenia wartości normalnej dotyczącej Toshiba Indonesia na podstawie informacji dostarczonych przez to przedsiębiorstwo. Zatem niniejszy argument nie może zostać utrzymany.

b) W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywiście niewłaściwego charakteru marży zysku dotyczącej Toshiba Indonesia

232 Należy przede wszystkim stwierdzić, że skarżące nie kwestionują, iż kwota marży zysku dotycząca Toshiba Indonesia podczas konstruowania wartości normalnej jest uzasadniona.

233 Skarżące ograniczają się do utrzymywania, że ustalenie kwoty tej marży na podstawie marży przyznanej spółce tajwańskiej w ramach dochodzenia pierwotnego jest nieuzasadnione i to na tej podstawie, że rynek tajwański jest inny niż rynek indonezyjski oraz że okres dochodzenia pierwotnego jest wcześniejszy od okresu dochodzenia w sprawie rewizji.

234 Należy jednak stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły Sądowi żadnego dowodu mogącego wykazać, iż ewidentnie błędna jest ocena, że marżę zysku osiągniętą pięć lat przed rozpoczęciem dochodzenia w sprawie rewizji dla spółki tajwańskiej produkującej, jak podnosi Rada, czemu nie zaprzeczają skarżące, wagi elektroniczne tej samej jakości co Toshiba Indonesia, można w uzasadniony sposób przypisać tej ostatniej przy konstruowaniu jej wartości normalnej.

235 W szczególności skarżące nie wykazały, że warunki sprzedaży wag elektronicznych były różne w ciągu tych dwóch okresów na Tajwanie i w Indonezji, a tym bardziej, że różnice te mogą mieć wpływ na marże zysku spółek sprzedających wagi elektroniczne w tych dwóch krajach w takim stopniu, aby nie było ewidentnie uzasadnione wykorzystanie marży zysku przedsiębiorstwa tajwańskiego dla obliczenia marży dotyczącej przedsiębiorstwa indonezyjskiego, jeżeli jego faktyczna marża nie nadaje się do wykorzystania.

236 Wynika z tego, że nie można przyjąć niniejszego argumentu.

c) W przedmiocie argumentu trzeciego, dotyczącego istnienia dyskryminacji

237 Skarżące podnoszą zasadniczo, że są przedmiotem dyskryminacji, ponieważ informacje dostarczone przez Toshiba Indonesia zostały zbadane za pomocą wizyty podczas dochodzenia pierwotnego, a nie podczas dochodzenia w sprawie rewizji.

238 W tym zakresie należy stwierdzić, że poszanowanie zasady równości i niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób identyczny, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (wyroki Trybunału: z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-248/04 Koninklijke Coöperatie Cosun, Zb.Orz. s. I-10211, pkt 72; z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie C-303/05 Advocaten voor de Wereld, Zb.Orz. s. I-3633, pkt 56).

239 Skarżące nie wykazały, że dochodzenie w sprawie rewizji i dochodzenie pierwotne stanowią porównywalne sytuacje, w szczególności w odniesieniu do wiarygodności, jaką instytucje wspólnotowe powinny przyznać informacjom dostarczonym przez Toshiba Indonesia w tych dwóch przypadkach. W szczególności dochodzenie w sprawie rewizji dotyczyło producenta, którego dotyczyło dochodzenie pierwotne, co zatem umożliwiło już Komisji zbadanie wiarygodności dostarczonych informacji, co nie miało miejsca w chwili dochodzenia pierwotnego (zob. pkt 212 powyżej).

240 Należy zatem odrzucić argument oparty na istnieniu dyskryminacji.

E — *W przedmiocie zarzutów szóstego i siódmego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego*

²⁴¹ Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 1972/2002 Rady z dnia 5 listopada 2002 r. (Dz.U. L 305, s. 1), przewiduje:

„Cenę eksportową porównuje się w sposób obiektywny z normalną wartością. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie obrotu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy ustalona normalna wartość i ustalona cena eksportowa nie dają się porównać, uwzględnia się w każdym przypadku, w formie dostosowania, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadkach różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości stadium komercjalizacji. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których dokonuje się dostosowania, są następujące:

[...]

i) Marża [prowizja]

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice marż [prowizji] naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie »marże« [»prowizje«] należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego [agenta działającego] na zasadzie prowizji.

[...]”.

242 W zaskarżonym rozporządzeniu wartość normalna została obliczona na podstawie kosztów produkcji wag elektronicznych wytwarzanych przez Toshiba Indonesia, powiększonych, po pierwsze, o kwotę w uzasadniony sposób odpowiadającą jej wydatkom SGA, która została obliczona poprzez dodanie do wydatków SGA Toshiba Indonesia części wydatków SGA Toshiba Singapore, a po drugie, o kwotę w uzasadniony sposób odpowiadającą zyskom Toshiba Indonesia (motywy 29–33 i 37–39).

243 Ponieważ Rada doszła do wniosku, że skarżące sprzedawały swoje wagi elektroniczne we Wspólnocie za pośrednictwem spółek powiązanych, cenę eksportową ustalono na podstawie cen powtórnej sprzedaży płaconych przez pierwszego niezależnego kupca we Wspólnocie.

244 W zaskarżonym rozporządzeniu przy porównaniu pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową na podstawie loco-fabryka i na takim samym poziomie sprzedaży Rada uwzględniła, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, różnice w czynnikach, które miały wpływ na ceny i na porównywalność cen. W szczególności, ze względu na to, że kupcy powiązani ze skarżącymi spełniają funkcje podobne do agentów działających na podstawie prowizji, Rada dostosowała cenę eksportową w celu uwzględnienia prowizji, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego (motywy 43–45).

1. *Argumenty stron*

245 W ramach zarzutu szóstego skarżące podnoszą, że w celu ustalenia wartości normalnej skonstruowanej należy uwzględnić jedynie wydatki SGA Toshiba Indonesia dotyczące jej sprzedaży krajowej. Toshiba Singapore, której część wydatków SGA została przez Radę włączona do obliczenia tej wartości, prowadziła liczne rodzaje działalności

niemającej żadnego związku z rynkiem indonezyjskim ze względu na to, że spełniała ona funkcje koordynacyjne na poziomie regionalnym i dokonywała sprzedaży regionalnej, lecz nie sprzedaży w Indonezji. Skarżące są zdania, że czyniąc tak Rada skonstruowała cenę eksportową, a nie cenę sprzedaży indonezyjskiej.

²⁴⁶ Skarżące dodają, że dwa przedsiębiorstwa powiązane z Toshiba Indonesia, tj. Toshiba Singapore i Toshiba TEC Corporation z siedzibą w Japonii (zwana dalej „Toshiba Japan”), powinny być uważane za agentów Toshiba Indonesia. Zatem Rada powinna była zastosować odliczenie wartości normalnej skonstruowanej odpowiadające zapłaconym prowizjom sprzedaży, zwłaszcza że odliczenia te zostały zastosowane w ramach obliczenia ceny eksportowej.

²⁴⁷ W ramach zarzutu siódmego skarżące kwestionują, by instytucje wspólnotowe miały prawo do odliczenia od ich ceny eksportowej, na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, domniemanych „prowizji” za działalność powiązanych z nimi spółek dotyczącą sprzedaży. W swoim wyroku z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, Sąd oświadczył, że aby dokonywać takich odliczeń, instytucje powinny się opierać na elementach mogących wykazać lub pozwalających wnioskować, że prowizja została faktycznie zapłacona i że mogła ona mieć wpływ w określonym zakresie na porównywalność ceny eksportowej i wartości normalnej. Sytuacja będąca podłożem tej sprawy nie była odmienna od tej w niniejszej sprawie i żadna kwota nie została zapłacona.

²⁴⁸ W odniesieniu do zarzutu szóstego Rada podnosi, że sprzedaż Toshiba Indonesia, która była tylko fabryką, była dokonywana za pośrednictwem Toshiba Singapore. Z tej przyczyny procent wydatków SGA dotyczący sprzedaży indonezyjskiej został dodany do wydatków wykazanych przez Toshiba Indonesia.

- 249 W odniesieniu do dostosowań z tytułu prowizji Rada podnosi, że skarżące dokonywały sprzedaży we Wspólnocie za pośrednictwem spółek powiązanych, a zatem ich cena eksportowa została skonstruowana na podstawie cen płaconych przez pierwszego niezależnego kupca we Wspólnocie. Rada twierdzi, że te spółki zajmujące się sprzedażą spełniają funkcje podobne do agentów, ponieważ ustalają ceny sprzedaży, odbierają bezpośrednio zamówienia klientów i wystawiają im za nie rachunki. Ponieważ agenci zwykle otrzymują prowizje, na tej podstawie należy odliczyć kwotę od ceny stosowanej wobec pierwszego niezależnego kupca.
- 250 Natomiast skoro wartość normalna została skonstruowana z uwzględnieniem wydatków SGA Toshiba Indonesia i Toshiba Singapore, a nie Toshiba Japan, która dokonywała ostatecznej sprzedaży na rynku indonezyjskim, byłoby niewłaściwe dokonanie dostosowania na podstawie prowizji, nawet gdyby Toshiba Japan spełniała funkcje agenta.
- 251 W odniesieniu do zarzutu siódmego Rada podnosi, że instytucje słusznie odliczyły prowizje za działalność spółek powiązanych ze skarżącymi dotyczącą sprzedaży przy porównaniu wartości normalnej i ceny eksportowej.
- 252 Rada twierdzi, że skarżące nie podważają argumentów przedstawionych w motywie 53 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którymi należało dostosować ich ceny eksportowe ze względu na prowizje. Ograniczyły się one do twierdzenia — bez jakiegokolwiek uzasadnienia — że w braku zapłaty nie powinno się dokonywać żadnego dostosowania. Skoro spółki zajmujące się sprzedażą i skarżące są powiązane, jest mało istotne, czy prowizja została faktycznie zapłacona, niniejszy przypadek jest bowiem odmienny od tego, który stał się podstawą ww. w pkt 247 wyroku w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, w którym eksporter i spółka dokonująca sprzedaży byli niepowiązani.
- 253 Ponadto interpretacja tego wyroku przez skarżące nie uwzględnia, że art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego został zmieniony rozporządzeniem nr 1972/2002, który precyzuje od tej pory, iż pojęcie „prowizje” należy rozumieć również jako obejmujące

narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji agenta działającego na zasadzie prowizji.

2. Ocena Sądu

²⁵⁴ W ramach dwóch omawianych zarzutów skarżące powołują zasadniczo trzy argumenty. Podnoszą one, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada dokonała błędnego obliczenia wartości normalnej skonstruowanej, po pierwsze, włączając do niej wydatki SGA Toshiba Singapore, a po drugie, nie dokonując dostosowań ze względu na prowizje agencyjne na rzecz Toshiba Singapore i Toshiba Japan. Po trzecie skarżące podnoszą, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada dokonała błędnego obliczenia ich cen eksportowych dokonując dostosowań ze względu na prowizje agencyjne płatne na rzecz spółek powiązanych ze skarżącymi, które dokonują sprzedaży we Wspólnocie.

²⁵⁵ Należy zatem zbadać, czy skarżące wykazały istnienie trzech ww. błędów. Należy przypomnieć, że jak podkreślono w pkt 80 i 204 powyżej, w ramach oceny złożonych sytuacji gospodarczych takich jak w niniejszej sprawie, kontrola sądowa jest ograniczona do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Zatem niniejsze zarzuty zasługiwałyby na uwzględnienie tylko wtedy, gdyby omawiane błędy były oczywiste.

a) W przedmiocie włączenia wydatków SGA Toshiba Singapore do obliczenia wartości normalnej skonstruowanej

256 Należy stwierdzić, że skarżące nie kwestionują, iż kwota wydatków SGA, jaką Rada przypisała Toshiba Indonesia w zaskarżonym rozporządzeniu przy konstruowaniu wartości normalnej jako taka jest uzasadniona. Ograniczają się one do twierdzenia, że ustalenie tej kwoty na podstawie części wydatków SGA Toshiba Singapore jest nieuzasadnione na tej podstawie, że spółka ta nie dokonuje sprzedaży na rynku indonezyjskim.

257 Należy jednak stwierdzić, że metoda wybrana przez Radę w niniejszej sprawie do obliczenia wydatków SGA dotyczących Toshiba Indonesia nie jest ewidentnie błędna.

258 Zgodnie ze strukturą rozporządzenia podstawowego konstruowanie wartości normalnej ma na celu ustalenie ceny sprzedaży produktu takiego, jaki zostałby sprzedany w kraju pochodzenia lub wywozu, a zatem to wydatki związane ze sprzedażą na rynku krajowym należy uwzględnić przy obliczeniu wartości skonstruowanej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. s. I-2069, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo). W ramach konstruowania wartości normalnej instytucje nie są zobowiązane do uwzględnienia kosztów faktycznych badanej spółki, lecz uzasadnionego oszacowania wydatków SGA, które spółka ta powinna ponieść, jeżeli sprzedaje omawiany produkt w wystarczających ilościach w kraju pochodzenia.

259 W tym względzie należy zauważyć, że Rada twierdzi, czemu nie zaprzeczyły skarżące, iż Toshiba Indonesia prowadziła działalność wyłącznie w zakresie produkcji, a nie sprzedaży. Twierdziła ona również, że cała sprzedaż Toshiba Indonesia była dokonywana za pośrednictwem Toshiba Singapore, która z kolei dokonywała dalszej sprzedaży części towarów na rynku indonezyjskim za pośrednictwem Toshiba Japan i powiązanego z nią dystrybutora — KDS.

260 Te stwierdzenia Rady potwierdzają zresztą dokumenty z akt sprawy. Z informacji dostarczonych przez Toshiba Indonesia Komisji wynika, że spółka ta nie sprzedaje wag elektronicznych bezpośrednio w Indonezji, lecz wysyła całość swojej produkcji do Toshiba Singapore. Z tych informacji wynika również, że z kolei Toshiba Singapore nie dokonuje sprzedaży bezpośredniej w Indonezji, lecz wyłącznie za pośrednictwem Toshiba Japan, która dokonuje sprzedaży w Indonezji za pośrednictwem spółki powiązanej KDS.

261 Ponieważ wszystkie wagi elektroniczne produkowane przez Toshiba Indonesia były wysyłane przez Toshiba Singapore, a niektóre z tych wag były sprzedawane przez Toshiba Japan w Indonezji, nie jest ewidentnie błędny wniosek, że wagi te musiały koniecznie być przekazywane przez Toshiba Singapore do Toshiba Japan.

262 Zatem słusznie w zaskarżonym rozporządzeniu Rada uznała, że wydatki SGA w uzasadnionej kwocie dotyczące Toshiba Indonesia mogą być ustalone na podstawie kosztów faktycznie poniesionych przez tę spółkę, powiększonych o procent kosztów poniesionych przez Toshiba Singapore. W istocie to zwiększenie ma jedynie skorygować niezwykle niski charakter wydatków SGA Toshiba Indonesia związanych z jej brakiem działalności handlowej oraz uwzględnić okoliczność, że część działań dotyczących sprzedaży Toshiba Singapore, a zatem związanych z tym wydatków, można przyporządkować rynkowi indonezyjskiemu.

263 W konsekwencji niniejszy argument należy odrzucić.

b) W przedmiocie braku dostosowań z tytułu prowizji agencyjnych na rzecz Toshiba Singapore i Toshiba Japan

264 Skarżące są zdania, że przy obliczaniu wartości normalnej skonstruowanej Rada powinna była dokonać dostosowań z tytułu prowizji agencyjnych na rzecz Toshiba

Singapore i Toshiba Japan. Skarżące uważają, że te ostatnie spółki spełniały warunki do uznania ich za agentów Toshiba Indonesia, a zatem instytucje musiały zastosować do wartości skonstruowanej odliczenie z tytułu prowizji od sprzedaży.

265 Tę tezę należy jednak odrzucić bez konieczności ustalania, czy należy uważać Toshiba Japan i Toshiba Singapore za agentów Toshiba Indonesia.

266 Stosowanie odliczeń odpowiadających prowizjom agencyjnym na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego może się okazać konieczne dla uwzględnienia różnic istniejących pomiędzy ceną eksportową a wartością normalną, które mają wpływ na ich porównywalność. Jednakże nie można stosować takich odliczeń od wartości, która została skonstruowana, a zatem nie jest rzeczywista. Na wartość tę co do zasady nie mają wpływu elementy mogące szkodzić jej porównywalności, takie jak istnienie prowizji agencyjnych, ponieważ została ona sztucznie ustalona poprzez dodanie różnych elementów, wśród których nie ma płatności lub marż zysku na rzecz dystrybutorów, podobnych do takiej prowizji i podlegających odliczeniu.

267 W każdym razie należy przypomnieć, że przy obliczaniu wartości skonstruowanej Toshiba Indonesia Rada dodała do jej kosztów produkcji i wydatków SGA procent wydatków SGA Toshiba Singapore wyłącznie z racji bardzo ograniczonej, wręcz nieistniejącej działalności gospodarczej tej pierwszej spółki. Nie popełniła ona zatem oczywistego błędu w ocenie nie odliczając od wartości normalnej liczby z tytułu prowizji agencyjnych na rzecz Toshiba Singapore. Uwzględnienie wydatków SGA tej ostatniej tylko wyrównuje niezwykle niską wartość wydatków SGA Toshiba Indonesia wynikającą z nieznacznej działalności gospodarczej i stanowi jedynie metodę ustalenia tego, co można byłoby uważać za dostateczną, a zatem uzasadnioną kwotę wydatków SGA dotyczących spółki sprzedającej wagi elektroniczne w Indonezji.

268 W odniesieniu do Toshiba Japan należy również dojść do wniosku, że Rada nie była zobowiązana do odliczenia od wartości skonstruowanej jakiegokolwiek prowizji agencyjnej. Żaden procent wydatków SGA Toshiba Japan, niesłusznie czy słusznie, nie został uwzględniony przy konstruowaniu wartości normalnej produktów Toshiba Indonesia, co faworyzowało skarżące. Byłoby zatem w sposób oczywisty niewłaściwe odliczanie od tej wartości jakiegokolwiek liczby odpowiadającej prowizjom dotyczącym Toshiba Japan.

269 Wynika z tego, że niniejszy argument należy odrzucić.

c) W przedmiocie dostosowań cen eksportowych z tytułu prowizji agencyjnych

270 W motywie 42 zaskarżonego rozporządzenia Rada uznała, że skarżące sprzedawały ich wagi elektroniczne we Wspólnocie za pośrednictwem spółek powiązanych zarejestrowanych na Samoa i w Tajwanie i ustaliła w związku z tym cenę eksportową na podstawie cen powtórnej sprzedaży płaconych lub płatnych przez pierwszego niezależnego kupca we Wspólnocie. W motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia Rada wyjaśniła, że te spółki handlowe spełniają funkcje podobne do agentów działających na podstawie prowizji, a zatem cenę eksportową należało dostosować w celu uwzględnienia prowizji zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.

271 Skarżące podnoszą, że Rada nie powinna była dokonywać tego odliczenia od cen eksportowych na tej podstawie, że żadna prowizja nie została faktycznie zapłacona.

272 Skarżące uzasadniają ich tezę co do zasady okolicznością, że w ww. w pkt 247 wyroku w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie Sąd doszedł do wniosku, iż zarówno z brzmienia, jak i struktury art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może być dokonane wyłącznie

w celu uwzględnienia różnic dotyczących czynników mających wpływ na cenę, a zatem ich porównywalność, oraz że nie dotyczy to prowizji, która nie została faktycznie zapłacona (pkt 94 wyroku).

273 Należy jednak odrzucić tezę skarżących.

274 Należy przypomnieć, że w ww. w pkt 247 wyroku w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie Sąd w szczególności uznał, że aby móc dokonać dostosowania z tytułu prowizji, instytucje powinny się oprzeć na elementach mogących wykazać lub pozwalających wnioskować, że prowizja została faktycznie zapłacona i że w określonym stopniu mogła mieć wpływ na porównywalność ceny eksportowej i wartości normalnej (pkt 95 wyroku).

275 W wyroku tym (pkt 96) Sąd doszedł do wniosku, że w ten sam sposób, co strona, która na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wnosi o dostosowania ukierunkowane na umożliwienie porównania wartości normalnej i ceny eksportowej w celu ustalenia marginesu dumpingu, powinna dostarczyć dowodu, że jej wniosek jest uzasadniony (wyrok Trybunału z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawach połączonych C-320/86 i C-188/87 Stanko France przeciwko Komisji i Radzie, Rec. s. I-3013, pkt 48), instytucje powinny, jeżeli uznają za konieczne dokonanie dostosowania z tytułu prowizji, oprzeć się na dowodach, a przynajmniej na wskazówkach pozwalających na ustalenie istnienia czynnika, na podstawie którego jest dokonywane dostosowanie i określenie jego wpływu na porównywalność cen.

276 Należy jednak podkreślić, że ww. w pkt 247 wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie został ogłoszony w chwili, gdy ramy prawne odliczeń z tytułu prowizji, jakie mogą być stosowane do kwot cen eksportowych, były odmienne od tych stosowanych przy dochodzeniu w sprawie rewizji.

- 277 Wprawdzie w czasie ogłoszenia ww. w pkt 247 wyroku w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego stanowił, tak jak przy przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, że w celu porównania ceny eksportowej i wartości normalnej „uwzględnia się w każdym przypadku, w formie dostosowania, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność”.
- 278 Podobnie w chwili ogłoszenia ww. w pkt 247 wyroku w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia przewidywał, tak jak przy przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, „[że] dokonuje się dostosowania ze względu na różnice marż naliczanych przy danej sprzedaży”.
- 279 Jednakże po ogłoszeniu omawianego wyroku do ww. przepisu zostało dodane zdanie drugie na podstawie art. 1 ust. 5 rozporządzenia nr 1972/2002. Drugie zdanie tego przepisu przewiduje od tej pory, że „[p]ojęcie »marże« [»prowizje«] należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego [agenta działającego] na zasadzie prowizji”.
- 280 Na podstawie motywu 6 tego ostatniego rozporządzenia podstawą wprowadzenia omawianego zdania do art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest wyjaśnienie, zgodnie ze stałą praktyką Komisji i Rady, że takie dostosowania powinny być również dokonywane, jeżeli strony nie działają na zasadzie relacji zleceniodawca — przedstawiciel, ale osiągają ten sam wynik ekonomiczny, działając jako nabywca i sprzedawca.
- 281 Zatem art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego umożliwia dokonanie dostosowania nie tylko z tytułu różnic w prowizjach zapłaconych za rozpatrywaną sprzedaż, lecz także z tytułu marży otrzymanej przez podmioty gospodarcze od produktu, jeżeli spełniają one funkcje podobne do funkcji agenta działającego na zasadzie prowizji.

- 282 Wynika z tego, że jedyny argument przywołany przez skarżące przeciw stosowanemu odliczeniu, tj. argument, zgodnie z którym żadna prowizja nie została zapłacona powiązanim z nimi spółkom handlowym, nie może podważyć zgodności z prawem tego odliczenia, ponieważ może ono również być stosowane, gdy żadna prowizja nie została faktycznie zapłacona, a omawiane podmioty gospodarcze spełniają funkcje podobne do funkcji agenta i otrzymują prowizję handlową.
- 283 Należy w tym względzie uściślić, że skarżące nie kwestionują stwierdzeń dokonanych w motywach 45 i 53 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którymi spółki sprzedające ich wagi elektroniczne we Wspólnocie spełniały funkcje podobne do agentów działających na podstawie prowizji, w szczególności na tej podstawie, że wystawiały rachunki na całą sprzedaż na wywóz do niepowiązanych klientów, ustalały ceny sprzedaży i otrzymywały zamówienia bezpośrednio od klientów.
- 284 Należy również przypomnieć, że skarżące nie kwestionują też, iż spółki powiązane z nimi dokonują powtórnej sprzedaży ich wag elektronicznych do niepowiązanych klientów za cenę wyższą niż ta, którą zapłacili za te wagi, otrzymując zatem marżę handlową.
- 285 W każdym razie nie można podtrzymać tezy skarżących, nawet jeśli mogłaby ona być interpretowana w ten sposób, że Rada w zaskarżonym rozporządzeniu nie wykazała, iż powiązane z nimi spółki handlowe otrzymują marżę handlową za ich działalność.
- 286 Nie jest oczywistym błędem uznanie, jak to uczyniła Rada, że cena, na jaką spółki handlowe wystawiają rachunki ich niepowiązanym klientom, powinna obowiązkowo wynagradzać udział tych spółek w sprzedaży omawianych produktów we Wspólnocie, a przynajmniej pokrywać koszty związane z tym udziałem. Spółek tych nie można

postrzegać inaczej, jak też uczyniła Rada w zaskarżonym rozporządzeniu, co nie zostało zakwestionowane, niż jako pełniące funkcje podobne do agentów działających na podstawie prowizji.

287 Ponadto należy podnieść, że Rada w niniejszej sprawie obliczyła uzasadnioną marżę handlową dla przedsiębiorstw handlowych powiązanych ze skarżącymi na podstawie określonych prawdziwych danych.

288 Z motywu 45 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, co nie było kwestionowane przez skarżące, że kwota zastosowanego odliczenia została obliczona na podstawie wydatków SGA spółek handlowych powiązanych ze skarżącymi. W konsekwencji Rada ustaliła marżę handlową tych spółek wyłącznie na podstawie ich wydatków, które w oczywisty sposób powinny być pokryte dzięki różnicy pomiędzy ceną sprzedaży i zakupu sprzedawanych przez nie wag elektronicznych, nawet bez dodawania kwoty odpowiadającej marży zysku.

289 Należy więc odrzucić niniejszy argument, a zatem oddalić dwa omawiane zarzuty.

290 W świetle powyższego należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

291 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Rady — obciążyć je jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę.

292 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd i Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.**
- 3) **Komisja pokrywa własne koszty.**

Tiili

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 marca 2009 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	II - 574
A — Dochodzenie i rozporządzenie pierwotne	II - 574
B — Postępowanie w sprawie rewizji	II - 576
C — Zaskarżone rozporządzenie	II - 577
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 579
W przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania	II - 583
A — Argumenty stron	II - 583
B — Ocena Sądu	II - 584
Co do istoty	II - 588
A — W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy, odpowiednio tiret pierwsze i drugie rozporządzenia podstawowego	II - 588
1. Argumenty stron	II - 591
2. Ocena Sądu	II - 593
B — W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego	II - 598
1. Uwagi wstępne	II - 598
2. Argumenty stron	II - 600
3. Ocena Sądu	II - 602
C — W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego	II - 610
1. Argumenty stron	II - 612
2. Ocena Sądu	II - 613

D — W przedmiocie zarzutów piątego i ósmego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego	II - 620
1. Argumenty stron	II - 621
2. Ocena Sądu	II - 623
a) W przedmiocie argumentu pierwszego, dotyczącego ustalenia wartości normalnej skonstruowanej na podstawie niesprawdzonych i błędnych informacji	II - 624
b) W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywiście niewłaściwego charakteru marży zysku dotyczącej Toshiba Indonesia	II - 630
c) W przedmiocie argumentu trzeciego, dotyczącego istnienia dyskryminacji	II - 631
E — W przedmiocie zarzutów szóstego i siódmego, opartych na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego	II - 632
1. Argumenty stron	II - 633
2. Ocena Sądu	II - 636
a) W przedmiocie włączenia wydatków SGA Toshiba Singapore do obliczenia wartości normalnej skonstruowanej.	II - 637
b) W przedmiocie braku dostosowań z tytułu prowizji agencyjnych na rzecz Toshiba Singapore i Toshiba Japan	II - 638
c) W przedmiocie dostosowań cen eksportowych z tytułu prowizji agencyjnych	II - 640
W przedmiocie kosztów	II - 644